

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 1, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:7957](#) 24-12-2024

Uitleg vergoedingssystematiek in overeenkomst van opdracht tussen TKP en bedrijfstakpensioenfonds Detailhandel

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:7621](#) 10-12-2024

Geen compensatie voor verschil tussen pensioenniveau Zwitserleven en uitkering ABP

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:551](#) 15-01-2025

Deskundigenbericht over hoogte aanspraken ouderdomspensioen en bijzonder partnerpensioen na echtscheiding

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:225](#) 14-01-2025

Werkgever valt onder werkingssfeer bouwfondsen en moet achterstallige premies betalen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:9045](#) 24-12-2024

Werkgever is verplicht bij verzekeraar onderbracht pensioen te indexeren met prijsindex 14,52%

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:22217](#) 18-12-2024

Verzoek overzicht pensioenopbouw afgewezen; overzicht is op grond van WVPS opvraagbaar

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:9502](#) 06-12-2024

Ontslag bestuurder ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding twee ton

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:12264](#) 22-11-2024

Geen affinancieringsplicht bij onvoorwaardelijke indexatie met voorwaardelijk element

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:22866](#) 10-07-2024

Voorshands oordeel misbruik bij echtscheidingsconvenant en afstandsverklaring; toelating tot tegenbewijs

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2025:103](#) 15-01-2025

CRvB oordeelt dat invaliditeitspercentage militair arbeidsongeschiktheidspensioen juist is vastgesteld

College van Beroep voor het bedrijfsleven

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2025:24](#) 21-01-2025

Vrijstelling wegens eigen pensioenvoorziening geldt voor bestaande en toekomstige werknemers

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2025:23](#) 21-01-2025

Vrijstelling wegens eigen pensioenvoorziening geldt voor bestaande en toekomstige werknemers

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:8](#) 15-01-2025

Toepassing Boon/Van Loon na scheiding op de Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2024:267](#) 19-11-2024

Geen verjaring van de vordering tot verdeling van het ouderdomspensioen

Uitspraken zonder ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfondsen](#) 27-01-2025

Geen lagere vaststelling beroepsinkomen verloskundige voor premieberekening

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfondsen](#) 31-01-2025

GIP raadpleegt deskundige voor onderzoek beroepsziekte in kader premievrije opbouw

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Geen lagere vaststelling beroepsinkomen verloskundige voor premieberekening

Verzoekster werkt als verloskundige in een maatschap. Dat doet zij sinds 2023 vanuit een vennootschap onder firma (vof), die ze is aangegaan met haar besloten vennootschap. De maatschap keert elk jaar een winstaandeel uit aan de vof. De vof verdeelt het winstaandeel onder de vennoten: verzoekster en haar bv. Verzoekster vindt dat voor 2024 alleen de vergoeding voor arbeid – die de vof aan haar persoonlijk uitkeert – door het pensioenfonds moet worden gebruikt als beroepsinkomen, waarover premie verschuldigd is. Het beroepsinkomen voor 2024 moet volgens het pensioenreglement worden vastgesteld op het bedrag van de winst uit onderneming over 2021. Verzoekster dient daarom een verzoek in om haar beroepsinkomen voor 2024 lager vast te stellen. Het pensioenfonds ziet geen reden om van het pensioenreglement af te wijken. Het pensioenfonds wijst het verzoek dus af. De commissie stelt het pensioenfonds in het gelijk.

Verzoekster wil dat de geschillencommissie besluit dat het pensioenfonds haar beroepsinkomen voor 2024 vaststelt conform de onderbouwde schatting van de fiscale winst in 2024 in haar bezwaar van 12 december 2023.

In dit geschil staat de vraag centraal wat moet worden beschouwd als het voor de premieberekening 2024 in aanmerking te nemen beroepsinkomen van verzoekster. Verzoekster vindt dat hiervoor gekeken moet worden naar het winstdeel dat de vof in 2024 aan haar persoonlijk uitkeert. Het pensioenfonds vindt dat hiervoor gekeken moet worden naar de winst uit onderneming die verzoekster in 2021 heeft genoten. Tussen partijen is niet in geschil dat voor verzoekster bij het bepalen van het beroepsinkomen voor 2024 de bepaling

gebruikt dient te worden onder letter c in artikel 3.3 van het pensioenreglement, versie 2024. Deze bepaling luidt: ‘Voor de deelnemer die winst geniet, uit een eigen of gezamenlijke praktijk, zonder tussenkomst van een besloten vennootschap, is het beroepsinkomen de uit de verrichte werkzaamheden in een functie die onder de verplichtstelling valt genoten winst uit onderneming vóór toevoeging aan en afnemering van de oudedagsreserve en vóór de ondernemersaftrek en vermeerderd met de ten laste van de winst gebrachte pensioenpremies in het derde kalenderjaar voorafgaande aan het betreffende jaar van deelneming in deze pensioenregeling. Daarbij wordt het beroepsinkomen ten minste op nihil gesteld.’

Omdat voor de vaststelling van het beroepsinkomen over enig jaar wordt gekeken naar de inkomsten van drie jaar eerder wordt deze werkwijze ook wel de ‘T-3 methodiek’ genoemd. De bepaling in het pensioenreglement is in overeenstemming met het bepaalde in artikel 3.18 lid 4 onder d van de Wet inkomstenbelasting 2001. Hier wordt, voor de beoordeling of is voldaan aan de fiscale normeringen en beperkingen van onder andere een beroepspensioenregeling, het pensioengevend loon gedefinieerd als: ‘pensioengevend inkomen, bestaande uit de winst uit onderneming vóór de ondernemersaftrek en vermeerderd met de ten laste van de winst gebrachte premies uit hoofde van een pensioenregeling als bedoeld in artikel 1.7, tweede lid, onderdeel b, van de belastingplichtige, in het derde kalenderjaar voorafgaande aan het dienstjaar, bedoeld in onderdeel c, waarbij het pensioengevend inkomen ten minste wordt gesteld op nihil.’

De commissie stelt vast dat het pensioenfonds correct – conform wet en reglement – heeft gehandeld door voor het beroepsinkomen van verzoekster voor 2024 te kijken naar de winst uit onderneming over het jaar 2021. Verzoekster heeft deze zelf zonder voorbehoud opgegeven in het daartoe bestemde formulier en zij heeft de juistheid van die opgave bij de mondelinge behandeling bevestigd.

Verzoekster stelt dat in artikel 3.3 onder c van het pensioenreglement staat dat leidend is wat er bij de belastingdienst (onderstreping door commissie) is gekwalificeerd als ‘genoten winst uit onderneming’. Deze formulering komt als zodanig niet in het pensioenreglement voor. Hoe dan ook: voor de vaststelling van het beroepsinkomen over 2024 op basis van de opgave over 2021 heeft het geen betekenis.

In de slotlinea van artikel 3.3 van het pensioenreglement staat: ‘Wanneer de vaststelling van het beroepsinkomen op basis van dit artikellid naar de mening van de deelnemer leidt tot een onbillijke uitkomst, kan de deelnemer het bestuur verzoeken het beroepsinkomen naar redelijkheid vast te stellen.’ Deze bepaling geeft de deelnemer het recht een verzoek aan het bestuur van het pensioenfonds te doen. Het bestuur moet een besluit nemen op dat verzoek. Verzoekster vindt de vaststelling van het beroepsinkomen 2024 blijkbaar onbillijk en het

bestuur kan dan – als het bestuur het daarmee eens is – in redelijkheid iets anders vaststellen. Wat redelijk is, is niet vastgelegd in het pensioenreglement en is ter beoordeling aan het bestuur.

De geschillencommissie toetst de uitoefening van zo'n bevoegdheid terughoudend. Dat wil zeggen dat de commissie toetst of het pensioenfonds in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen het verzoek af te wijzen. Daarbij is om te beginnen van belang of er volgens de commissie sprake is van een onbillijke vaststelling van het beroepsinkomen 2024.

Verzoekster heeft zowel in haar klacht bij het pensioenfonds als in het geschil bij de commissie niet aangetoond dat toepassing van de bepaling van artikel 3.3 letter c van het pensioenreglement leidt tot een onbillijke uitkomst. Verzoekster heeft er in 2023 voor gekozen haar bedrijfsvoering te herstructureren en daarmee de inkomsten die haar werkzaamheden in de maatschap opleveren voor een deel elders onder te brengen. Het winstaandeel van verzoekster (en later de vof) in de maatschap is daarbij niet substantieel gewijzigd. De commissie vindt daarom dat de gekozen constructie onvoldoende reden is om af te wijken van de reglementaire wijze van vaststellen van het beroepsinkomen. Daaruit volgt dat het vaststellen van het beroepsinkomen in 2024 als de winst uit onderneming in 2021 niet onbillijk is.

De commissie oordeelt daarom dat het besluit van het bestuur om het verzoek het beroepsinkomen voor 2024 afwijkend vast te stellen af te wijzen in redelijkheid zo genomen kon worden. Daarmee is de commissie van oordeel dat het beroepsinkomen van verzoekster voor 2024 op de juiste wijze is vastgesteld volgens het pensioenreglement. De commissie hoeft daarom voor het premiejaar 2024 niet in te gaan op de vraag welk deel van de inkomsten uit de maatschap als beroepsinkomen moet worden gebruikt.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfonds

Datum uitspraak: 27-01-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0508

RECHTSPRAAK

GIP raadpleegt deskundige voor onderzoek beroepsziekte in kader premievrije opbouw

Verzoekster heeft 35 jaar gewerkt bij ABP en APG. Na een ziekteperiode van 2 jaar heeft verzoekster op 9 januari 2014 bericht ontvangen dat ze onder de IVA valt. Zij is voor 100% arbeidsongeschikt. Verzoekster heeft op 7 oktober 2022 een brief ontvangen van ABP. ABP stelt daarin de vraag of verzoekster recht zou hebben op dubbele premievrije opbouw als gevolg van een dienstongeval of beroepsziekte. Verzoekster geeft aan dat sprake is van een beroepsziekte. Het bewijs daarvan zou uit het medisch dossier van verzoekster blijken. Het pensioenfonds meent op grond van de door verzoekster verstrekte medische informatie dat niet gesproken kan worden van een beroepsziekte. De geschillencommissie definieert een beroepsziekte als een ziekte of aandoening als gevolg van een belasting die in overwegende mate in arbeid of arbeidsomstandigheden heeft plaatsgevonden. De commissie raadpleegt een (medisch) deskundige om te onderzoeken in hoeverre de ziekte van verzoekster zijn oorzaak vindt in arbeid en/of arbeidsomstandigheden.

Verzoekster wil dat ABP haar verhoogde premievrije pensioenopbouw toekent met ingang van 9 januari 2014 wegens arbeidsongeschiktheid als gevolg van een beroepsziekte, en vraagt GIP om te beslissen dat ABP daartoe verplicht is.

De commissie beoordeelt de vraag of sprake is van beroepsziekte volgens de regels van het Nederlandse burgerlijk- en pensioenrecht. Voor dit geschil is het pensioenreglement van ABP bepalend zoals dat luidde in 2014, het jaar waarin ABP de gewone reglementaire premievrije opbouw toekende. Dit is immers het moment waarop al dan niet voldaan werd aan de

reglementaire voorwaarden voor het recht op verhoogde premievrije opbouw van ouderdomspensioen. Dat verzoekster destijds geen aanvraag voor de verhoogde opbouw heeft gedaan doet hier niet aan af. Het pensioenreglement van 2014 bevat geen definitie van het begrip beroepsziekte. Het begrip komt alleen voor in artikel 5.2 over pensioengeldige tijd bij arbeidsongeschiktheid. In geval van beroepsziekte is de premievrije opbouw dus het dubbele van de premievrije opbouw bij arbeidsongeschiktheid met een andere oorzaak. De commissie constateert dat dit recht destijds niet kenbaar was voor deelnemers, anders dan door op eigen initiatief het pensioenreglement in detail te raadplegen. Buiten het pensioenreglement besteedde ABP hieraan in de communicatie geen aandacht. Partijen zijn het erover eens dat verzoekster recht heeft op het meetellen van 100%, in plaats van 50% van de pensioengeldige tijd voor ouderdoms- en nabestaandenpensioen als haar arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een beroepsziekte. Partijen verschillen erover van mening of verzoekster lijdt aan een beroepsziekte. Verzoekster stelt dat dit zo is onder verwijzing naar door haar overgelegde diagnoses en beoordelingen van medici. ABP betwist dit onder verwijzing naar opinies van door ABP ingeschakelde medisch adviseurs. Om te kunnen beoordelen welke van beide standpunten de juiste is, moet de geschillencommissie eerst vaststellen wanneer er sprake is van een beroepsziekte in de zin van het pensioenreglement.

De tekst van het pensioenreglement bevat geen aanwijzingen voor de betekenis van het begrip beroepsziekte. Ook heeft het reglement geen bijbehorende toelichting; mede daarom kunnen de overigens ook niet kenbare bedoelingen van de opstellers en hun achterban bij de formulering van het artikel niet bij de uitleg worden betrokken. Kijkend naar wetten in formele zin: daar is geen definitie van het begrip beroepsziekte te vinden. Wel is er een wet in materiële zin die een definitie bevat, en dat is de Arbeidsomstandighedenregeling. Die definitie (in artikel 1.11 lid 1 van de Arbeidsomstandighedenregeling) luidt: een ziekte of aandoening als gevolg van een belasting die in overwegende mate in arbeid of arbeidsomstandigheden heeft plaatsgevonden. Kijkend naar overige objectieve aanknopingspunten: het Nederlands Centrum voor Beroepsziekten hanteert een identieke definitie van het begrip 'beroepsziekte'. Tot slot vertoont de omschrijving van het begrip in de cao Rijk 2024/25, Bijlage 1 grote gelijkheid. De geschillencommissie gebruikt op de hiervoor genoemde gronden de definitie uit de Arbeidsomstandighedenregeling. De definitie is hanteerbaar en biedt voldoende ruimte om van geval tot geval op grond van de specifieke omstandigheden te beoordelen in hoeverre van een beroepsziekte sprake is. Van belang is daarbij dat in Nederland geen (limitatieve) lijst van beroepsziekten bestaat. Elke aandoening die in het hierna gespecificeerde verband staat met arbeid kan gelden als een beroepsziekte. De commissie constateert tot slot dat blijkens de overgelegde stukken ABP en ook verzoekster zich aansluiten bij deze definitie.

De geschillencommissie stelt door uitleg vast hoe de term ‘in overwegende mate’ moet worden opgevat. Daarbij moet worden uitgegaan van de hierboven genoemde objectieve norm, waarbij de letterlijke tekst van de bepaling voorop staat. Het pensioenreglement en wetgeving bevatten geen aanknopingspunten. Het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse Taal definieert ‘overwegend’ als: ‘doorslaggevend, zo belangrijk enz. dat al het overige ervoor onder moet doen’. Toegepast op de hierboven bepaalde definitie van beroepsziekte gaat het er dan om of ziekte het gevolg is van een belasting die voor het belangrijkste deel in arbeid heeft plaatsgevonden. In het algemeen betekent dit: de ziekte is voor meer dan 50% het gevolg van een belasting in arbeid, ofwel er zijn geen andere mogelijke oorzaken die samen voor meer dan 50% hebben bijgedragen aan de ziekte. Ook het reeds genoemde Nederlands Centrum voor Beroepsziekten hanteert die interpretatie van het begrip ‘overwegend’.

De geschillencommissie heeft alles overwegend onvoldoende zekerheid over het causaal verband tussen de ziekte van verzoekster en haar werk om te kunnen oordelen dat sprake is van een beroepsziekte, of om het beroep daarop af te wijzen. Daarbij heeft de commissie in het voordeel van verzoekster het tijdsverloop sedert 2014 meegewogen, en de mogelijkheid dat bewijsmateriaal aan de zijde van verzoekster verloren is gegaan. Dit laatste hoewel verzoekster daarover niet erg concreet is geweest. De geschillencommissie beschikt zelf niet over de benodigde medische expertise om vast te kunnen stellen of er wel of niet sprake is van een causaal verband. Deze expertise ligt, vanuit het medisch specialisme bedrijfsgeneeskunde, in eerste instantie bij een bedrijfsarts. Op grond van artikel 26 van het procesreglement kan de geschillencommissie besluiten een deskundige te raadplegen. GIP draagt hiervan de kosten. De geschillencommissie heeft het voornemen een bedrijfsarts in te schakelen en wel de heer H. Donkers (BIG-nummer 49020679101) van Lechner Consult. De deskundige zal – tenzij de hierna te noemen reactie van partijen tot een andere formulering leidt – worden gevraagd in een rapport antwoord te geven op de volgende vraag: Bestaat naar uw deskundig oordeel een oorzakelijk verband tussen de ziekte of aandoening(en) waaraan verzoekster (destijds werknemer) in 2014 leed, en de belasting in door haar voordien verrichte arbeid en omstandigheden waarin die arbeid werd verricht? Zo ja, kunt u dit verband uitdrukken in een procentueel aandeel van de arbeid of arbeidsomstandigheden in het ontstaan, voortduren en/of verergeren van de ziekte tot dat moment? Wat kunt u zeggen over het aandeel van andere oorzaken van de ziekte? De commissie gaat ervan uit dat de deskundige verzoekster persoonlijk zal spreken. De deskundige kan daar echter van afwijken indien deze in het advies de commissie gemotiveerd kan duidelijk maken waarom dat niet zinvol is.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 31-01-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0417

RECHTSPRAAK

Geen verjaring van de vordering tot verdeling van het ouderdomspensioen

Arubaanse echtscheiding. Hof verdeelt de boedel. De vordering tot verdeling van ouderdomspensioen is niet verjaard. De vrouw kan aanspraak maken op een jaarlijkse uitkering van Afl 11.093,88, maar niet vanaf september 2014 (het moment dat de man zijn pensioen uitgekeerd heeft gekregen), maar pas vanaf het moment dat de vrouw aanspraak heeft gemaakt op verdeling van dit pensioen (per november 2020, het moment waarop zij dit heeft gevorderd bij eis in reconventie).

Partijen zijn op 12 augustus 1976 getrouwd in gemeenschap van goederen en hebben samen twee kinderen. Tijdens het huwelijk hebben zij op een perceel grond (hierna: het perceel), waarvan zij het recht van erfpacht hebben verkregen, hun echtelijke woning (hierna: de woning) gebouwd en een daarvan vrijstaand appartement (hierna: het appartement). Voor de bouw van in ieder geval de woning hebben partijen gezamenlijk een hypothecaire lening bij FCCA afgesloten (hierna: de hypothecaire lening).

Op 22 december 1998 heeft dit hof de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Op 19 mei 1999 is dit vonnis ingeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand, waarmee het huwelijk op die datum is ontbonden. Tot op heden is de huwelijksgemeenschap nog niet verdeeld.

Vanaf de feitelijke scheiding van partijen in 1997 tot december 1999 woonde de man in de woning en woonde de vrouw met de kinderen elders. Vanaf december 1999 tot 2008 heeft de vrouw met de kinderen in de woning gewoond en woonde de man elders. De moeder van de man woonde tot haar overlijden (in 2008) in het appartement. In december 2008 is de vrouw naar het appartement verhuisd, waar zij tot op heden woont (thans samen met haar nieuwe partner). De man is in januari 2009 naar de woning verhuisd en woont daar tot op heden, samen met zijn tweede echtgenote (met wie hij in 2011 is getrouwd) en hun beider dochter.

Na de ontbinding van het huwelijk heeft de man de hypotheeklasten voldaan tot aan de volledige aflossing van de hypothecaire lening op 3 februari 2017.

De man (geboren in 1954) heeft tussen 1976 en 1999 pensioen opgebouwd en ontvangt vanaf 30 augustus 2014 een uitkering op grond daarvan. Volgens de opgave van het pensioenfonds van 12 april 2020 gelden in dit geval de regels van het arrest *Boon-Van Loon*, kan de vrouw daarom aanspraak maken op de helft van de contante waarde van dat pensioen en moeten partijen overeenkomen op welke wijze deze waarde wordt verrekend: ofwel een eenmalige uitkering van de man aan de vrouw (van Afl 79.332,32) ofwel een jaarlijkse uitkering na ingang van het ouderdomspensioen van de man van Afl 11.093,88 per jaar.

De vrouw (geboren in 1957) heeft tussen 1995 en 1999 werkzaamheden verricht en ontvangt vanaf 19 juli 2020 een AOV/AWW-uitkering van Afl 1.282 per maand.

Beide partijen wensen een verdeling van de gemeenschap, die al ruim 25 jaar ontbonden is (sinds 19 mei 1999).

Om te bepalen wat de samenstelling en omvang van de gemeenschap is, geldt als peildatum de datum van ontbinding van de huwelijksgemeenschap. Op grond van de wet die gold ten tijde van de echtscheiding in 1998 is dat de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand, in dit geval 19 mei 1999. Van die datum kan niet worden afgeweken, ook niet op grond van de eisen van redelijkheid en billijkheid (HR 20 december 2013 ECLI:NL:HR: 2013:2050).

Als de rechter de verdeling heeft vastgesteld geldt de datum van de uitspraak als de datum van de verdeling. Als peilmoment voor de waardering van tot een gemeenschap behorende goederen geldt dan de datum van die verdeling, tenzij partijen een andere datum zijn overeengekomen, of als op grond van redelijkheid en billijkheid een andere datum moet worden aanvaard (HR 22 september 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA7205).

Als de vaststelling van de verdeling door de rechter in eerste aanleg in hoger beroep opnieuw aan de orde is gesteld en daarover in hoger beroep opnieuw is beslist, geldt de datum van de uitspraak in hoger beroep als de datum van de verdeling. Als peilmoment voor de waardering van de tot de gemeenschap behorende goederen geldt dan de datum van die uitspraak in hoger beroep, tenzij partijen een andere datum zijn overeengekomen, of als op grond van redelijkheid en billijkheid een andere datum moet worden aanvaard (HR 8 december 2023, ECLI:NL:HR:2023:1722).

Het hof zal bepalen dat de woning en het appartement verkocht moeten worden aan een derde, waarna aan ieder van partijen in beginsel de helft van de verkoopopbrengst toekomt.

Redengevend voor deze beslissing is dat de man al lang de tijd heeft gehad de vrouw uit te kopen, maar hier kennelijk niet voor gekozen heeft, ook niet na het eindvonnis van het gerecht, waarin hem daarvoor een termijn van zes maanden is gegeven. Sinds het vonnis van het gerecht is al weer bijna 2 jaar verstreken. Het grote pijnpunt voor de man is dat hij de woning niet wenst te verlaten, hetgeen mede gelet op zijn leeftijd (70 jaar) begrijpelijk is. De situatie voor de vrouw is echter eveneens moeilijk, nu ook zij op leeftijd is (67 jaar) en onweersproken heeft aangevoerd dat zij geen hypothecaire lening kan afsluiten om een nieuwe woning te kopen. De vrouw hoeft niet te dulden dat zij tot in de lengte der dagen in een onverdeelde boedel moet blijven en het daarin vastzittende kapitaal niet kan gebruiken zoals het haar uitkomt. Ter zitting heeft de man toegegeven dat hij geen hypothecaire lening kan krijgen indien uitgegaan wordt van de waarde van de woning en het appartement per heden (hetgeen in dit geval uitgangspunt is, zoals hiervoor is overwogen), ook niet als de hypotheek wordt aangevraagd samen met zijn jongere tweede echtgenote. Verkoop is daarom de beste (of enige) oplossing voor beide partijen. Het hof oordeelt net als het gerecht dat de vrouw ter zake van de hypothecaire lening Afl 44.448 (afgerond) aan de man moet betalen. Dit bedrag zal op haar deel van de verkoopopbrengst in mindering gebracht moeten worden.

De meest vergaande stelling van de man, te weten dat de vordering van de vrouw tot verdeling van de door de man opgebouwde pensioenrechten verjaard is, gaat niet op. Artikel 3:178 lid 2 BW bepaalt dat ieder der deelgenoten *te allen tijde* verdeling van een gemeenschappelijk goed (waaronder aanspraken op ouderdomspensioen) kan vorderen. Uit de woorden 'te allen tijde' volgt dat deze vordering tot verdeling niet kan verjaren (aldus HR 27 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:762).

Het gerecht is uitgegaan van de opgave van het pensioenfonds van de man (opgave APFA van 12 oktober 2020, productie 10 bij de conclusie van antwoord in conventie, eis in reconventie). De man heeft weliswaar de juistheid van deze pensioenberekening betwist, maar heeft deze betwisting op geen enkele manier onderbouwd, bijvoorbeeld door een andersluidende berekening door een pensioenexpert over te leggen. Hij heeft ook niet uitgelegd waarom niet van de gebruikelijke opgave van het pensioenfonds uitgegaan kan worden, maar heeft slechts aangevoerd dat niet bekend is van welke pensioengrondslagen APFA is uitgegaan. De man kon dit echter ook zelf aan het pensioenfonds vragen, maar heeft dit kennelijk nagelaten. De man heeft daarom zijn betwisting van de opgave van het pensioenfonds onvoldoende onderbouwd en het hof komt daarmee niet toe aan zijn bewijsaanbod op dit punt.

Tijdens het mondeling pleidooi heeft de man nog aangevoerd dat de vrouw geen aanspraak kan maken op verdeling van het door hem opgebouwd ouderdomspensioen, omdat zij samenwoont met een nieuwe partner. Dit berust echter niet op enige wettelijke bepaling of rechtspraak, zodat het hof dit verweer passeert.

Uit het voorgaande volgt dat de vrouw recht heeft op verdeling van het ouderdomspensioen van de man. Over de wijze waarop die verdeling plaatsvindt (door een eenmalige uitkering ineens of een jaarlijkse uitkering) moeten partijen overeenstemming bereiken, zoals ook het pensioenfonds vermeldt in de opgave. Nu die overeenstemming er niet is en de man heeft verklaard een eenmalige uitkering niet ineens te kunnen betalen zal het hof, net als het gerecht, bepalen dat de vrouw recht heeft op een jaarlijkse uitkering.

Het gerecht heeft beslist (in 2.8 eindvonnis) dat de vrouw aanspraak kan maken op een jaarlijkse uitkering van Afl 11.093,88, maar niet vanaf september 2014 (het moment dat de man zijn pensioen uitgekeerd heeft gekregen), maar pas vanaf het moment dat de vrouw aanspraak heeft gemaakt op verdeling van dit pensioen (per november 2020, het moment waarop zij dit heeft gevorderd bij eis in reconventie).

Tegen deze beslissing heeft de vrouw bezwaar gemaakt in haar memorie van antwoord (onder 38 en 44). Het hof merkt dit aan als een incidenteel beroep tegen deze beslissing van het gerecht, waarop de man heeft kunnen reageren tijdens het mondeling pleidooi. Het hof zal dit beroep verwerpen. Weliswaar is het juist dat de vrouw in beginsel recht heeft op genoemde jaarlijkse uitkering vanaf het moment dat de man een pensioenuitkering krijgt (vanaf september 2014). Het hof houdt er echter net als het gerecht rekening mee dat de vrouw pas ruim 6 jaar later (bij het indienen van haar eis in reconventie half oktober 2020) aanspraak heeft gemaakt op haar deel van het pensioen. De man heeft zijn financiële situatie vanaf 2014 dus niet op dit verzoek kunnen afstemmen, zodat de redelijkheid en billijkheid die een verdeling beheersen maken dat ook het hof zal bepalen dat de vrouw pas per 1 november 2020 aanspraak heeft op de jaarlijkse uitkering. Weliswaar is de reden die de vrouw geeft voor het feit dat zij deze aanspraak niet eerder geldend heeft gemaakt begrijpelijk (zij wilde de verhoudingen van partijen, die immers op één erf wonen, liever niet op scherp zetten), maar dit is gelet op het belang van de man om niet geconfronteerd te worden met een hoge achterstand onvoldoende om anders te beslissen.

Het gerecht heeft vervolgens beslist dat de man de achterstand in de betaling van de jaarlijkse uitkering vanaf november 2020 tot aan de datum van het vonnis wel moet betalen en dat die achterstand overeenkomt met Afl 24.961,23 bruto (Afl 11.093,88 per jaar over een periode van 2 jaar en 3 maanden). De man heeft weliswaar in zijn memorie van grieven betwist dat hij een achterstand tot genoemd bedrag heeft opgelopen, maar heeft deze betwisting op geen enkele wijze onderbouwd, zodat het hof die verwerpt.

De man heeft gesteld dat hij aanspraak heeft op door de vrouw opgebouwde pensioenrechten. In reactie daarop heeft de vrouw aangevoerd dat zij vanaf 1995 tot en met 1999 alleen AOV/AWW heeft opgebouwd en dat dit niet voor verdeling in aanmerking komt. Het hof gaat

uit van de juistheid van dit laatste, mede gelet op het feit dat de man hier niet meer op heeft gereageerd (terwijl hij daar nog wel de gelegenheid voor had bij het mondeling pleidooi).

Tijdens het mondeling pleidooi heeft de man nog wel aangevoerd dat de vrouw geen aanspraak kan maken op verdeling van het door hem opgebouwd ouderdomspensioen, omdat zij samenwoont met een nieuwe partner. Deze stelling berust echter niet op enige wettelijke bepaling of rechtspraak, zodat het hof dit verweer passeert.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 19-11-2024

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2024:267

Zaaknummer: AUA2023H0001

Rechters: C.G. ter Veer, E.A. Saleh en C.J.H.G. Bronzwaer

Advocaten: D.C. Lopez Paz

Wetsartikelen: 3:178 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Toepassing Boon/Van Loon na scheiding op de Antillen

Geschil over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap na scheiding op de Antillen. Het hof oordeelt ten aanzien van het opgebouwde pensioen dat er geen reden is om af te wijken van Boon/van Loon. Het hof deelt de pensioenaanspraak toe aan de man en die wordt veroordeeld wegens overbedeling van pensioen een som ineens te betalen aan de vrouw. De verrekening kan plaatsvinden door de man een voorwaardelijke uitkering op te leggen, die aan het leven van beide echtgenoten gebonden is en opeisbaar wordt naarmate de pensioentermijnen opeisbaar worden. Het hof verdeelt verder de gemeenschap.

Partijen zijn gescheiden. In dit geding heeft het gerecht beslist over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. Beide partijen zijn in hoger beroep gekomen.

De grieven 3 en 4 van de vrouw zijn gericht tegen de beslissing van het Gerecht om het pensioen van de man niet in de verdeling te betrekken

Het hof volgt de vrouw in haar betoog dat er geen reden is om in dit geval af te wijken van het uitgangspunt dat opgebouwde pensioenrechten in de verdeling betrokken dienen te worden overeenkomstig de maatstaven van HR 27 november 1981, ECLI:NL:HR:1981:AG4271. Hierbij is van belang dat, zoals de vrouw heeft aangevoerd, de periode waarin partneralimentatie betaald moet worden, beperkt is tot twaalf jaar en verder dat, zoals in het tussenvonnis is overwogen, de man het gerecht zal kunnen verzoeken de partneralimentatie te verminderen, als daartoe aanleiding bestaat.

Uit de opgave van het Algemeen Pensioenfonds Sint Maarten van 31 juli 2024 blijkt dat de man een ouderdomspensioen ontvangt van NAF 44.235 per jaar (dat is NAF 3.686,25 per maand) en dat de contante waarde van de pensioenaanspraak per 23 oktober 2020 (de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking) NAF 497.440 bedraagt. Het hof zal de

pensioenaanspraak aan de man toedelen en die in de verdeling opnemen met laatstgenoemd bedrag als waarde. Dat komt erop neer dat de man in beginsel wordt veroordeeld een som ineens aan de vrouw te betalen wegens overbedeling met betrekking tot het pensioen. Afhankelijk van de beschikbare baten en van de waarde die voor verrekening in aanmerking komt, kunnen de eisen van redelijkheid en billijkheid echter meebrengen dat de verrekening ter zake van het pensioen slechts kan plaatsvinden door aan de man een voorwaardelijke uitkering op te leggen, die aan het leven van beide echtgenoten gebonden is, opeisbaar wordt naarmate de pensioentermijnen opeisbaar worden en kan worden uitgedrukt in een percentage daarvan. Gelet hierop zal het hof bepalen dat het de man vrijstaat om, naar zijn keuze, in plaats van in verband met zijn pensioen een som ineens aan de vrouw te betalen, een voorwaardelijke uitkering aan de vrouw te doen als hiervoor omschreven. Voor de bepaling van de hoogte van die uitkering zal de man zich opnieuw tot het Algemeen Pensioenfonds Sint Maarten moeten wenden.

Het hof verdeelt de huwelijksgoederengemeenschap.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:8

Zaaknummer: SXM2022H00034

Rechters: E.A. Saleh, E.M. van der Bunt en G.C.C. Lewin

Advocaten: Rosa, N.C. de la N.C. de la Rosa en N.R. Joubert

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen affinancieringsplicht bij onvoorwaardelijke indexatie met voorwaardelijk element

Er was geen verplichting voor de werkgever om alle toekomstige onvoorwaardelijke indexatie tot aan de verwachte sterfdatum bij voorbaat te financieren. Uit het AFM-arrest van de Hoge Raad volgt dat het niet nodig is toekomstige indexatie vooraf te financieren als de onvoorwaardelijke indexatie is gekoppeld aan het deelnemerschap. Dat is hier het geval. Om die reden waren er geen dwangsommen verschuldigd.

Eiser is in dienst geweest bij (de rechtsvoorganger van) Allianz en bouwde daar pensioen op. Allianz heeft de pensioenregeling per 1 januari 2013 gewijzigd. De toeslagverlening is van onvoorwaardelijk naar voorwaardelijk gegaan. Eiser heeft hierover geprocedeerd. Bij arrest van 21 januari 2020 heeft het Hof Den Haag eiser in het gelijk gesteld. Het Hof heeft Allianz veroordeeld om de tot 1 januari 2001 opgebouwde pensioenaanspraken bij ASR vanaf 1 januari 2013 onvoorwaardelijk te indexeren en om deze indexatie te financieren, op straffe van een dwangsom. Eiser wil dat Allianz hem € 50.000 aan dwangsommen betaalt omdat Allianz niet tijdig aan de veroordeling heeft voldaan. Eiser eist daarnaast financiering aan ASR om aan eiser € 3.480 per jaar uit te betalen voor indexatie over de periode 1 januari 2001 tot 1 januari 2013. Allianz is het met de eisen niet eens. De kantonrechter stelt Allianz in het gelijk.

De gevorderde dwangsommen worden afgewezen. Allianz is namelijk geen dwangsommen verschuldigd, want zij heeft tijdig voldaan aan de veroordeling van het Hof. Allianz heeft ASR op 26 maart 2020, dus vóór de betekening van het arrest, een indexatiekoopsom van € 62.702 betaald voor de op de datum van het arrest tot en met 2020 verschuldigde onvoorwaardelijke indexatie voor de door eiser bij ASR opgebouwde pensioenaanspraken. Allianz heeft een bankafschrift overgelegd waaruit de betaling blijkt. Allianz heeft de berekening van de koopsom onderbouwd met onder meer een notitie van Triple A – Risk Finance. Eiser heeft de (juistheid van de) hoogte van de koopsom en de betaling daarvan aan ASR niet voldoende gemotiveerd betwist. Daarom staat vast dat de berekende koopsom juist is en dat deze is

betaald aan ASR. Hierdoor heeft Allianz voldaan aan de veroordeling van het Hof om de onvoorwaardelijke indexatie over de tot 1 januari 2001 opgebouwde pensioenaanspraken vanaf 1 januari 2013 te financieren.

Allianz was niet verplicht om ook alle toekomstige onvoorwaardelijke indexatie tot aan de verwachte sterfdatum bij voorbaat te financieren. De Hoge Raad heeft in het *AFM*-arrest op 21 april 2023 geoordeeld dat het niet nodig is toekomstige indexatie vooraf te financieren als de onvoorwaardelijke indexatie is gekoppeld aan het deelnemerschap. Dat is bij eiser het geval.

Het standpunt van eiser dat hij zowel tijdens het dienstverband (als deelnemer) als na beëindiging daarvan (als slaper en gepensioneerde) een onvoorwaardelijk recht op indexatie heeft, volgt de kantonrechter niet. Het klopt dat eiser als deelnemer een recht op onvoorwaardelijke indexatie had. Maar zoals Allianz terecht heeft betoogd, is dit een onvoorwaardelijk recht op indexatie met een voorwaardelijk element, namelijk dat hij deelneemt aan de regeling. Zodra deelname aan de pensioenregeling stopt (als eiser slaper of gepensioneerde wordt) heeft eiser geen recht op onvoorwaardelijke indexatie meer maar alleen een recht op voorwaardelijke indexatie.

Het hof heeft geoordeeld dat het recht van eiser op zijn bij AMEV/ASR opgebouwde pensioenaanspraken en de indexatie daarvan wordt beheerst door de achtereenvolgende cao's. Volgens het hof is de pensioenovereenkomst tussen eiser en Allianz neergelegd in die achtereenvolgende cao's. Die pensioenovereenkomst in de achtereenvolgende cao's geldt dus volgens het hof – anders dan eiser meende – ook voor het pensioen dat eiser in dienst van (de rechtsvoorganger van) Allianz bij AMEV/ASR heeft opgebouwd.

Het hof heeft vastgesteld dat eiser als actieve deelnemer tot 1 januari 2013 op grond van de cao een onvoorwaardelijk recht op indexatie had over het bij AMEV/ASR opgebouwde pensioen. Volgens het hof is de cao-wijziging waardoor dit onvoorwaardelijke recht op indexatie over de al opgebouwde pensioenaanspraken per 1 januari 2013 naar voorwaardelijk is gegaan, in strijd met artikel 20 van de Pensioenwet en dus niet geldig. Daarom heeft eiser als actieve deelnemer aan de pensioenregeling nog steeds een onvoorwaardelijk recht op indexatie van de bij AMEV/ASR opgebouwde pensioenaanspraken en is Allianz veroordeeld om dat te financieren. Die onvoorwaardelijke indexatie geldt alleen zolang eiser deelnemer is. Anders dan eiser meent, kan hij als gewezen deelnemer geen onvoorwaardelijk recht op indexatie ontlenen aan artikel 16 AMEV-reglement. Het hof heeft alleen beslist dat de indexatiemaatstaf (de prijsindex met een maximum van 3%) van dat artikel moet worden toegepast en niet dat die bepaling verder van toepassing is tussen Allianz en eiser. Het hof heeft juist geoordeeld dat de pensioenovereenkomst tussen Allianz en eiser wordt beheerst door de cao én dat slapers en pensioengerechtigden op grond van de cao al vanaf 2002 een voorwaardelijk recht

op indexatie hebben. Dus geen onvoorwaardelijke indexatie volgens artikel 16 AMEV. Het arrest heeft, zoals Allianz terecht stelt, gezag van gewijsde. Dat betekent dat tussen partijen vaststaat dat eiser tijdens zijn deelnemerschap recht op onvoorwaardelijke indexatie heeft en daarna, als slaper en pensioengerechtigde, recht op voorwaardelijke indexatie. Dat Allianz op 15 juli 2021 toch alle toekomstige onvoorwaardelijke indexatie heeft afgefinancierd door € 176.089,63 aan ASR te betalen, ziet de kantonrechter niet als een erkenning van Allianz dat zij daartoe ook verplicht was. Allianz heeft op de zitting uitgelegd dat zij wel ineens moest betalen omdat ASR niet meer met jaarlijkse koopsommen werkte.

Ook de vordering om Allianz te veroordelen tot het financieren aan ASR van de indexatie over het opgebouwde AMEV/ASR-pensioen over de jaren 1 januari 2001 tot 1 januari 2013, wordt afgewezen. Allianz is deze verplichting al nagekomen. Weliswaar is juist dat de indexatie over die periode is ondergebracht bij SPANG en later (na waardeoverdracht) bij Lifetri, terwijl dat ASR had moeten zijn. Toch hoeft Allianz de indexatie niet nogmaals te financieren aan ASR. Het hof heeft namelijk geoordeeld dat SPANG de indexatie over het opgebouwde AMEV/ASR-pensioen over de jaren 2001 tot 2013 helemaal heeft uitgevoerd. Daarom heeft het hof de door eiser gevorderde indexatie en financiering alleen toegewezen vanaf 2013 en niet over de periode 2001 tot 2013. Allianz stelt terecht dat het arrest van het hof ook op dit punt gezag van gewijsde heeft, waardoor partijen aan dit oordeel zijn gebonden.

Allianz heeft op de zitting verklaard dat zij als onderdeel van de koopsom aan ASR ook een bedrag heeft betaald voor de cumulatieve indexatie vanaf 2013 (de indexatie vanaf 2013 over de door SPAN uitgevoerde indexatie over 2001 tot 2013). Eiser heeft dat onvoldoende gemotiveerd weersproken. Daarmee heeft Allianz aan al haar indexatieverplichtingen voldaan. Dat de pensioenuitkeringen van Lifetri op een latere datum ingaan dan het pensioen van ASR waardoor de indexatie ook later wordt uitgekeerd dan wanneer dit via ASR was gegaan, heeft Allianz op zichzelf niet weersproken. Maar Allianz heeft daartegen ingebracht (en eiser heeft dat op zijn beurt niet voldoende gemotiveerd weersproken) dat eiser de ingangsdatum van zijn pensioen bij Lifetri kan vervroegen, zonder dat dit actuair nadelige gevolgen voor hem heeft.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:12264

Zaaknummer: 10822926 CV EXPL 23-32183

Rechters: A.M. van Kalmthout

Advocaten: A.W. van Leeuwen en Prof. mr. drs. M. Heemskerk

Wetsartikelen: Pw

RECHTSPRAAK

Voorshands oordeel misbruik bij echtscheidingsconvenant en afstandsverklaring; toelating tot tegenbewijs

Echtscheidingsgeschil. Vraag is of de man misbruik van omstandigheden heeft gemaakt bij de afstandsverklaring en het echtscheidingsconvenant. Die documenten bevatten nadelige afspraken voor de vrouw, waaronder afstand van pensioen. Bij de beoordeling stelt de rechtbank voorop dat het tussen partijen niet in geschil is dat zij voorafgaand aan hun huwelijk over de huwelijkse gemeenschap afspraken hebben proberen te maken. In dit geval pakt een verdeling van de huwelijksgemeenschap in de geest van de ‘huwelijkse voorwaarden’ erg nadelig uit voor partij A. De rechtbank oordeelt voorshands dat partij A erin is geslaagd om te bewijzen dat partij B bij de totstandkoming van de afstandsverklaring en het echtscheidingsconvenant misbruik van omstandigheden heeft gemaakt. Partij B wordt toegelaten tot tegenbewijs.

Partijen zijn voormalige echtgenoten. Zij zijn in 2004 te [plaats 1] gehuwd in gemeenschap van goederen. Voorafgaand aan hun huwelijk hebben partijen in het bijzijn van drie vrienden een handgeschreven document ondertekend. De inhoud van dit document luidt, voor zover relevant, als volgt:

*‘Indien de man en/of vrouw gezamenlijk besluiten hen huwelijk beëindigen dan de volgende regels is van toepassing: De man en vrouw hebben recht op het geen dat zijn hebben ingebracht. Deze regel geldt voor: * opgebouwde pensioen (iedere persoon is verantwoordelijk van eigen pensioen); * vastgoed (koopwoning – bedrijfskantoor); * het saldo van de gezamenlijke rekeningen en gemeenschappelijke inboedel en goederen worden overeenkomstig de inbreng en naar redelijkheid verdeeld.’*

Uit het huwelijk van partijen is op 28 juni 2005 geboren [naam 1] (hierna: de dochter). Op 1

januari 2006 is partij A bij GGZ Delftland in behandeling gekomen in verband met de diagnose schizofrenie. De behandeling is op enig moment gestopt.

De vraag die in deze procedure centraal staat, is of partij A het echtscheidingsconvenant en de afstandsverklaring rechtsgeldig heeft kunnen vernietigen omdat sprake is van misbruik van omstandigheden.

Voor een geslaagd beroep op misbruik van omstandigheden moet aan drie vereisten zijn voldaan, te weten: bijzondere omstandigheden, misbruik en causaal verband. Op grond van de hoofdregel van artikel 150 Rv rust op partij A de stelplicht en eventuele bewijslast voor feiten en omstandigheden die het oordeel kunnen dragen dat de overeenkomst vernietigbaar is.

Het is tussen partijen niet in geschil dat partij A aan schizofrenie lijdt en een licht verstandelijke beperking heeft. Partij B heeft in dit licht onvoldoende weersproken dat sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 3:44 lid 4 BW. Dat de schizofrenie in 2022 dankzij nieuwe medicatie weer redelijk onder controle was, zoals partij B heeft betoogd, maakt dat niet anders. Partij A is kort na de scheiding via Stichting Perspektief begeleid gaan wonen, omdat zij niet in staat werd geacht om zelfstandig te kunnen wonen. Uit het in 2023 tot stand gekomen arbeidsdeskundigenrapport van het UWV en het intelligentieonderzoek volgt verder, in het kort gezegd, dat partij A niet in staat is om zelfstandig brieven van advocaten of brieven over financiën te begrijpen, dat zij moeite heeft met het taxeren van haar eigen mogelijkheden en het bewaken van haar eigen grenzen, en dat zij in dat opzicht afhankelijk is van de hulp van derden. De rechtbank kan hier geen andere gevolgtrekking uit trekken dan dat partij A in onvoldoende mate in staat was om de inhoud en strekking van de afstandsverklaring en het echtscheidingsconvenant te begrijpen, en daarvoor afhankelijk was van hulp.

De vervolgvraag is of partij B van die bijzondere omstandigheden misbruik heeft gemaakt.

Een vermoeden van misbruik van omstandigheden kan worden aangenomen, indien een aanzienlijke kans bestaat dat van misbruik van omstandigheden sprake is, bijvoorbeeld in geval van een onevenredig nadeel of voordeel.

Bij de beoordeling stelt de rechtbank voorop dat het tussen partijen niet in geschil is dat zij voorafgaand aan hun huwelijk over de huwelijkse gemeenschap afspraken hebben proberen te maken. De rechtbank begrijpt dat partijen met deze afspraak een vorm van koude uitsluiting hebben beoogd, waarbij partij A en partij B uitsluitend aanspraak zouden maken op hetgeen zij hebben ingebracht. Het moge zo zijn dat deze 'huwelijkse voorwaarden' nietig zijn omdat zij niet bij notariële akte zijn vastgelegd, maar dit doet er geen afbreuk aan dat partijen overeenkomstig deze regels kunnen leven, en bij scheiding alsnog kunnen afspreken om aan

deze regels uitvoering te geven.

In dit geval pakt een verdeling van de huwelijksgemeenschap in de geest van de 'huwelijkse voorwaarden' erg nadelig uit voor partij A. Partij A heeft, zoals ook nadrukkelijk door partij B wordt onderkend, tijdens het huwelijk nooit gewerkt en vermogen ingebracht. Het handelen in de geest van de 'huwelijkse voorwaarden' komt er dus feitelijk op neer dat, in plaats van een aanspraak op de helft van de huwelijksgemeenschap, partij A aanspraak maakt op niets. In zoverre zijn de afstandsverklaring en het echtscheidingsconvenant onevenredig in het nadeel van partij A. De rechtbank heeft op de mondelinge behandeling 17 april 2024 niet kunnen vaststellen of partij A zich hier in voldoende mate van bewust was. Partij B heeft weliswaar gesteld dat aan het opstellen van de afstandsverklaring en het echtscheidingsconvenant uitvoerig beraad is voorafgegaan, en dat hij heeft geprobeerd om te voorzien in de behoeften van partij A, en het financieel zo goed mogelijk te willen regelen voor de dochter, maar de afspraken over de schenking van de overwaarde van de woning aan de dochter en het langer doorbetalen van partneralimentatie zijn niet schriftelijk vastgelegd, en worden door partij A weersproken. Gelet op het voorgaande is de rechtbank voorshands van oordeel dat partij A erin is geslaagd om te bewijzen dat partij B bij de totstandkoming van de afstandsverklaring en het echtscheidingsconvenant misbruik van omstandigheden heeft gemaakt.

Aangezien de rechtbank voorshands van oordeel is dat partij A geslaagd is in het leveren van het bewijs van haar stellingen, zal de rechtbank partij B in de gelegenheid stellen tot het leveren van tegenbewijs. In afwachting van de bewijslevering wordt iedere verdere beslissing aangehouden.

Voor het geval partij B erin slaagt het voorshands gegeven oordeel te ontzenuwen, overweegt de rechtbank alvast als volgt.

Artikel 3:178 lid 1 BW bepaalt dat ieder der deelgenoten te allen tijde verdeling van een gemeenschappelijk goed kan vorderen. Het is tussen partijen niet in geschil dat het saldi van de bankrekeningen, het volkstuintje met opstal en de bezittingen van de man in Iran nog niet zijn verdeeld. De rechtbank begrijpt de vordering van partij A aldus dat, ongeacht de vraag of het beroep op misbruik van omstandigheden slaagt, zij de verdeling vordert van de onverdeelde gemeenschap. Partij B heeft daar geen bezwaar tegen, maar stelt dat bij een nadere verdeling er ook rekening mee moet worden gehouden dat het saldo van een van de bankrekeningen (bankrekening 1) bestemd was voor hun destijds minderjarige dochter. Daarnaast moet ook de restantschuld aan de heer [naam 3] van € 11.000 en de aanslag inkomstenbelasting over 2022 van € 8.407 in de verdeling worden betrokken.

Partijen zijn het erover eens dat als wijze van verdeling van de saldi op de bankrekeningen aan

partij B de op zijn naam staande bank- en spaarrekeningen worden toegedeeld en aan partij A de op haar naam staande bank- en spaarrekeningen, onder de verplichting de helft van het saldo per 26 oktober 2022 aan de ander te vergoeden. De rechtbank zal daarom bepalen dat partijen binnen twee weken na eindvonnis daartoe de bankafschriften per 26 oktober 2022 aan de ander dienen te verstrekken. Er bestaat geen aanleiding om de bankrekening 1 buiten de verdeling te laten. Als ouders voor de kinderen sparen op hun eigen rekening, behoort het spaarsaldo in beginsel tot de huwelijksgemeenschap van de ouders. Van een uitzonderingssituatie is in dit geval geen sprake. Partij B heeft wel aangevoerd dat hij na de indiening van het verzoekschrift tot echtscheiding de rijlessen en het 18-jarige verjaardagsfeest van de dochter heeft betaald en haar een auto heeft geschonken, maar uit de als productie 16 door partij B overgelegde rekeningafschriften blijkt dat de rijlessen en auto zijn betaald vanaf bankrekening 2. Gelet op het voorgaande heeft partij B onvoldoende gemotiveerd toegelicht dat hij met partij A heeft afgesproken dat het saldo op bankrekening 1 uitsluitend bestemd was voor de dochter.

Met betrekking tot de volkstuin met opstal aan de [adres 2] te [plaats 2] zijn partijen het erover eens dat deze moet worden toebedeeld aan partij B, onder de verplichting de helft van de waarde daarvan te vergoeden aan partij A. Partij B heeft onweersproken gesteld dat hij de volkstuin met ingang van 1 juni 2021 heeft overgenomen voor een bedrag € 3.867,07. Bij gebreke van een ander aanknopingspunt voor de waarde van de volkstuin zal de rechtbank derhalve bij eindvonnis bepalen dat partij B een bedrag van € 1.933,54 aan partij A dient te vergoeden.

Partij B stelt dat hij één bankrekening in Iran heeft met een saldo van omgerekend € 114. Nu de rechtbank bij eindvonnis zal bepalen dat alle op naam van partij B gestelde bank- en spaarrekeningen worden toebedeeld aan partij B, onder de verplichting de helft van het saldo per 26 oktober 2022 aan partij A te vergoeden, behoeft de rechtbank over de bankrekening in Iran geen afzonderlijke beslissing te nemen. Volgens partij A heeft partij B uit hoofde van de nalatenschap van zijn vader een huis in Iran verkregen, maar dit is door partij B gemotiveerd weersproken. Nu partij A haar stelling vervolgens niet van nadere feitelijke aanknopingspunten heeft voorzien, zal de rechtbank hier aan voorbij gaan.

Partij B heeft onweersproken gesteld dat hij op 29 juni 2023 over het belastingjaar 2022 een aanslag inkomstenbelasting heeft ontvangen van € 8.407, en die heeft betaald. Nu het echtscheidingsverzoek is ingediend op 26 oktober 2022, zal de rechtbank bij eindvonnis bepalen dat de schuld aan de Belastingdienst voor 10/12 in de verdeling moet worden betrokken, en partij A uit die hoofde een bedrag van € 3.502,92 aan partij B dient te vergoeden.

Partij B heeft verder gesteld dat hij in verband met de financiering van een uitbouw in 2021

een bedrag van € 15.000 van [naam 3] heeft geleend. Ter onderbouwing van die stelling heeft partij B een op 1 februari 2021 door partij B en [naam 3] ondertekende geldleningsovereenkomst overgelegd. Uit de overeenkomst volgt dat de lening moet worden terugbetaald vanaf 3 juli 2022 met een bedrag van tussen de € 500 en maximaal € 1.000 per maand. Verder volgt uit de door partij B als productie 19 overgelegde bankafschriften dat hij voor het indienen van het verzoekschrift tot echtscheiding in totaal een bedrag van € 4.000 aan [naam 3] heeft afgelost. Er stond derhalve nog een bedrag van € 11.000 open. De rechtbank verwerpt de stelling van partij A dat de overeenkomst van geldlening is vervalst. Dat partij A niet van de geldleningsovereenkomst op de hoogte was is, gelet op haar eigen stelling dat partij B tijdens het huwelijk altijd alle financiële zaken regelde, niet opmerkelijk. Dat in de geldleningsovereenkomst verder abusievelijk bij het adres van [naam 3] '[adres 3]' in plaats van '[adres 3]' staat, is mede gelet op de schriftelijke verklaring van [naam 3] van 12 februari 2024 waar het bestaan van de geldleningsovereenkomst wordt bevestigd, onvoldoende om aan de authenticiteit van de overeenkomst te twifelen. Partij A heeft daarmee onvoldoende gemotiveerd weersproken dat de geldleningsovereenkomst is aangegaan. De rechtbank zal gelet op het voorgaande bepalen bij eindvonnis bepalen dat beide voor de helft draagplichtig zijn voor de op 26 oktober 2022 openstaande schuld aan [naam 3].

Partij A heeft ten slotte aanspraak gemaakt op partneralimentatie. Dit verzoek had moeten worden ingeleid bij verzoekschrift, en niet bij dagvaarding. De door partij A gestelde samenhang tussen de vorderingen maakt niet dat de rechtbank alsnog bevoegd is. Het voorgaande betekent dat de rechtbank niet over de vordering met betrekking tot de partneralimentatie kan beslissen. De rechtbank zal daarom bij eindvonnis het verzoek met betrekking tot de partneralimentatie verwijzen naar de rechtbank, Team Familie. Nu er in deze procedure mogelijk getuigen zullen worden gehoord, kan een eindvonnis nog geruime tijd op zich laten wachten. Partij A wordt, ter voorkoming van verdere vertraging bij de behandeling van haar verzoek, in overweging gegeven het verzoek bij akte vermindering van eis in te trekken, en vervolgens alsnog zelf op de juiste wijze bij Team Familie aanhangig te maken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 10-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:22866

Zaaknummer: C/09/652501 / HA ZA 23-728

Rechters: J.J. Kuipers

Advocaten: L.P. Lagerweij en S.C. Braun

Wetsartikelen: 150 Rv, 3:44 lid 4 BW en 3:178 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag bestuurder ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding twee ton

Ontslag (statutair) bestuurder. Geen grond voor vernietiging van ontslagbesluit. Evenmin grond voor vernietiging opzegging arbeidsovereenkomst. Arbeidsovereenkomst geëindigd als gevolg van ernstig verwijtbaar handelen werkgever. Veroordeling werkgever tot betaling van (onder andere) billijke vergoeding van € 200.000, inclusief beperkte pensioenschade.

Verzoeker stelt zich primair op het standpunt dat het besluit van de aandeelhouder Compo om hem als statutair bestuurder te ontslaan, vernietigd dient te worden. Volgens verzoeker moet de opzegging van de arbeidsovereenkomst eveneens vernietigd worden omdat die opzegging voortvloeit uit het (te vernietigen) besluit. Het verzoek tot vernietiging van het besluit zal worden afgewezen. Verzoeker doet zonder succes een beroep op het opzegverbod tijdens ziekte.

Het heeft er alle schijn van dat eerst na het ontslag van [naam 1] en de daaropvolgende benoeming in oktober 2023 van [naam 2] en [naam 3] binnen DI anders tegen het functioneren van verzoeker werd aangekeken. Dat hem dit op enig moment is medegedeeld, heeft DI niet gesteld. Verzoeker vermoedde kennelijk wel dat er iets aan de hand was en heeft daarover ook geprobeerd met [naam 2] en [naam 3] in gesprek te gaan, maar deze statutaire bestuurders van DI hebben op geen enkel moment gereageerd. DI betoogt in haar verweer dat de directe westerse manier van feedback geven in de Chinese cultuur hoogst ongebruikelijk is. Zij verwijst naar de leer van Confucius als een van de pijlers van de Chinese cultuur. Volgens haar had van verzoeker verwacht mogen worden dat hij zich in die cultuur zou verdiepen en dat hij daarmee rekening zou houden. De rechtbank is van oordeel dat het juist omgekeerd is: DI is een Nederlandse onderneming en het Nederlandse arbeidsrecht is van toepassing. Van DI (en haar Chinese bestuurders) mag dus worden verwacht dat zij zich verdiepen in het Nederlands arbeidsrecht en de wijze waarop met werknemers in Nederland op basis van dat arbeidsrecht omgegaan hoort te worden. Daar hoort onder andere bij dat een werknemer

feedback hoort te krijgen over zijn functioneren en een kans dient te krijgen zich te verbeteren op de onderdelen waarop dit functioneren onder de maat is.

In haar verweerschrift heeft DI in de randnummers 2.18 tot en met 2.59 uiteengezet wat er volgens haar allemaal schortte aan het functioneren van verzoeker. Verzoeker heeft daar gemotiveerd verweer tegen gevoerd en op basis van dit verweer valt er naar het oordeel van de rechtbank veel af te dingen op de verwijten die DI hem nu maakt. De rechtbank gaat dit gestelde disfunctioneren echter niet verder op detailniveau inhoudelijk beoordelen. Waar het namelijk om gaat, is dat verzoeker gelijk heeft in zijn betoog dat hij op geen enkel moment door DI erop is gewezen dat zijn functioneren ondermaats was en dat hij dus ook geen gelegenheid heeft gehad om, indien nodig, zijn functioneren te verbeteren. Eerst bij e-mail van 20 juni 2024 is hem (summier en in zeer algemene bewoordingen) door de aandeelhouder van DI medegedeeld waar het volgens haar aan schortte en een gelegenheid om daarna zijn functioneren nog te verbeteren heeft DI hem niet meer gegund. Dit alles overziend, is de rechtbank van oordeel dat de arbeidsovereenkomst tussen DI en verzoeker is geëindigd door ernstig verwijtbaar handelen/nalaten van DI. Hieruit volgt dat de rechtbank aan verzoeker een billijke vergoeding kan toekennen.

Verzoeker gaat in zijn berekening van de inkomensschade die hij stelt te lijden door het ernstig verwijtbaar handelen van DI, ervan uit dat hij tot zijn AOW-gerechtigde leeftijd bij DI gewerkt zou hebben. Het idee dat een werknemer zijn gehele carrière bij dezelfde werkgever blijft, is tegenwoordig in zijn algemeenheid echter niet juist. In het geval van verzoeker lijkt dit niet anders. Het is immers zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker, die voorheen als zelfstandige naar eigen zeggen telkens ongeveer drie jaar voor een organisatie werkte, tot zijn AOW-gerechtigde leeftijd bij DI gewerkt zou hebben als de arbeidsovereenkomst door de ernstig verwijtbare opzegging niet zou zijn geëindigd.

Een belangrijk gezichtspunt bij de vaststelling van de hoogte van de billijke vergoeding is de verwachte duur van de arbeidsovereenkomst als deze niet zou zijn geëindigd door de (ernstig verwijtbare) opzegging. In dat verband is de rechtbank het met DI eens dat de arbeidsovereenkomst eerder zou zijn geëindigd dan het moment waarop verzoeker de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. De rechtbank schat in dat de arbeidsovereenkomst nog hooguit tot 1 januari 2026 jaar voortgezet zou zijn. Hierbij is van doorslaggevend belang dat DI de samenwerking wilde beëindigen en dat verzoeker zelf ook wel het vermoeden had dat DI (wegens voor verzoeker onbekende redenen) niet verder met hem wilde. Vanuit dat vermoeden was hij ook bereid om de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden te beëindigen. Dat blijkt wel uit zijn e-mail van 6 januari 2024 (zie in 2.17). Verzoekers stelling dat die e-mail enkel betrekking had op zijn functie als CEO van Compo, kan hem niet baten, want de e-mail heeft in wezen betrekking op de algehele gang van zaken waar verzoeker (niet

als CEO van Compo maar ook als bestuurder/MD van DI) moeite mee had.

De pensioenschade van € 12.428,53 die verzoeker stelt te lijden, is op grond van het voorgaande dus ten onrechte gebaseerd op de veronderstelling dat hij (de ernstig verwijtbare opzegging weggedacht) tot zijn AOW-gerechtigde leeftijd voor DI zou werken. De rechtbank neemt daarom bij de vaststelling van de billijke vergoeding tot uitgangspunt dat de pensioenschade over de relevante periode (namelijk de periode dat verzoeker dienstverband zou hebben geduurd), aanzienlijk lager is dan het door verzoeker gestelde bedrag.

De rechtbank is dus van oordeel dat verzoeker bij de berekening van de billijke vergoeding terecht is uitgegaan van een jaarinkomen van € 184.199,27 (inclusief € 47.711,03 bonus). Omgerekend per maand is dat (afgerond) € 15.350 bruto per maand.

Voor wat betreft de auto van de zaak kan bij de vaststelling van de billijke vergoeding uitgegaan worden van een bedrag van (afgerond) € 1.350 bruto per maand.

Verzoeker is momenteel nog arbeidsongeschikt en zijn stelling dat het nog wel tot 1 oktober 2025 zal duren voordat hij weer aan het arbeidsproces zal deelnemen, lijkt een reële inschatting. Gedurende die periode zal hij een Ziektewet en wellicht enige tijd een WW-uitkering genieten. Dit inkomen bedraagt naar schatting € 4.300 bruto per maand. Verzoeker voert aan dat daarna zijn brutojaarinkomen ongeveer € 103.000 zal gaan bedragen op basis van een CFO-functie. DI heeft daar niets tegen aangevoerd, zodat de kantonrechter bij de vaststelling van de billijke vergoeding uitgaat van dit jaarinkomen per 1 oktober 2025 (per maand afgerond € 8.500 bruto).

De rechtbank zal bij de bepaling van de hoogte van de billijke vergoeding geen waarde hechten aan de door verzoeker gestelde reputatieschade en emotionele waarde aangezien enige onderbouwing daarvan ontbreekt. Wel zal bij de bepaling van de hoogte van de billijke vergoeding worden betrokken dat DI zeer laakbaar jegens verzoeker gehandeld heeft. Vanuit dat oogpunt zullen de andere vergoedingen waar verzoeker recht op heeft, niet in mindering strekken op de toe te kennen billijke vergoeding. Die vergoedingen hebben bovendien (deels) een ander doel dan de billijke vergoeding. Ook zal vanwege de zeer laakbare handelwijze van DI bij de vaststelling van de hoogte van de billijke vergoeding de preventieve werking van een hoge billijke vergoeding betrokken worden om zodoende calculerend gedrag van DI tegen te gaan.

Op grond van al deze overwegingen, stelt de rechtbank de hoogte van de billijke vergoeding vast op € 200.000, welk bedrag dus bestaat uit de inkomensschade over de periode 1 oktober 2025 tot 1 januari 2026 en uit de andere hiervoor benoemde aspecten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 06-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:9502

Zaaknummer: C/03/334272 / HA RK 24-165

Rechters: R.H.J. Otto

Advocaten: M.J. de Coninck, I.J. de Laat en Koster Koster

Wetsartikelen: 7:681 BW, 7:682 BW, 7:670 BW en 2:15 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek overzicht pensioenopbouw afgewezen; overzicht is op grond van WVPS opvraagbaar

Geschil over echtscheiding met nevenvoorzieningen. De beslissing ten aanzien van de zorgregeling wordt aangehouden in afwachting van raadsonderzoek. De rechtbank beslist over de verdeling van huwelijksgemeenschap. Het verzoek van de man om te bepalen dat de vrouw een overzicht van haar pensioenopbouw in het geding moet brengen, wordt bij gebrek aan belang afgewezen. Op grond van artikel 9 WVPS heeft de vrouw immers de mogelijkheid om dit zelf bij het desbetreffende uitvoeringsorgaan of bij de voormalig werkgever van de man op te vragen.

Geschil over echtscheiding met nevenvoorzieningen. Partijen zijn het erover eens dat het huwelijk duurzaam is ontworpen en hebben beiden een verzoek tot echtscheiding gedaan. Deze verzoeken tot echtscheiding kunnen als op de wet gegrond worden toegewezen. Nu de man onweersproken heeft verzocht om het huurrecht van de echtelijke woning aan hem toe te wijzen, zal de rechtbank dienovereenkomstig beslissen.

Op de zitting heeft de vrouw haar verzoeken ten aanzien van vaststelling van de hoofdverblijfplaats van de kinderen, de kinder- en partneralimentatie, het huurrecht, het verstrekken van gegevens ten behoeve van het pensioen en haar vordering op de man in de verdeling van de huwelijksgemeenschap ten aanzien van haar salaris, ingetrokken. De man heeft op de zitting zijn verzoeken ten aanzien van de termijn waarop en ten aanzien van wie hij de eventuele bedragen aan overbedeling moet betalen ingetrokken. De rechtbank heeft op deze verzoeken derhalve niets meer te beslissen.

De beslissing ten aanzien van de zorgregeling wordt aangehouden in afwachting van raadsonderzoek. De rechtbank beslist over de verdeling van de huwelijksgemeenschap. Nu de man onweersproken heeft verzocht om de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij hem te bepalen en de rechtbank dit in het belang van de kinderen acht, zal de rechtbank

dienovereenkomstig beslissen. De man verzoekt veroordeling van de vrouw tot verstrekking aan de man van een overzicht van alle pensioenuitvoerders waar zij gedurende het huwelijk pensioen heeft opgebouwd, De rechtbank zal het verzoek van de man om te bepalen dat de vrouw een overzicht van haar pensioenopbouw in het geding moet brengen, bij gebrek aan belang afwijzen. Op grond van artikel 9 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS) heeft de vrouw immers de mogelijkheid om dit zelf bij het desbetreffende uitvoeringsorgaan of bij de voormalig werkgever van de man op te vragen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:22217

Zaaknummer: C/09/647637 / FA RK 23-3501

Rechters: A.M.M. Vingerling

Advocaten: R.C. Post en M.J. Zennipman

Wetsartikelen: 9 WVPS

RECHTSPRAAK

Werkgever is verplicht bij verzekeraar onderbracht pensioen te indexeren met prijsindex 14,52%

Het gaat in deze zaak om de vraag of werkgever vanaf 1 januari 2023 gehouden is om de bij de verzekeraar ondergebrachte pensioenaanspraken van (ex-)werknemers te indexeren met de prijsindex van 14,54% zoals het pensioenfonds per 1 januari 2023 bij zijn eigen pensioenregeling heeft gedaan. De kantonrechter is van oordeel dat werkgever hiertoe gehouden is.

Het gaat in deze zaak om de vraag of werkgever vanaf 1 januari 2023 gehouden is om de bij de verzekeraar ondergebrachte pensioenaanspraken van (ex-)werknemers te indexeren met de prijsindex van 14,54% zoals het pensioenfonds per 1 januari 2023 bij haar eigen pensioenregeling heeft gedaan. Tussen partijen is niet in geschil dat de indexatieregeling van artikel 14 van het Pensioenreglement deel uitmaakt van de pensioentoezegging/pensioenovereenkomst van gedaagde jegens eisers. In dit artikel is, kort gezegd, bepaald dat de pensioenen van gepensioneerden en premievrije pensioenen jaarlijks worden geïndexeerd overeenkomstig de bepalingen van artikel 19 en 20 van het pensioenreglement van het Bpf Bouw 1987. In artikelen 19 en 20 van het pensioenreglement Bpf Bouw 1987 is – kort samengevat – bepaald dat premievrije aanspraken worden geïndexeerd met maximaal *de loontrend* van het voorafgaande jaar voor zover het bestuur van het Bpf Bouw vindt dat de financiële middelen het toelaten. Het gaat hier dus om een voorwaardelijk indexatieperspectief. Dit is nog geen pensioenaanspraak in de zin van de PW. Dat neemt niet weg dat dit een toezegging van de werkgever is, tot nakoming waarvan de werkgever is gehouden.

Gedaagde stelt dat de wijziging in de pensioenregeling bij Bpf Bouw om vanaf 2013 niet meer op basis van de loontrend maar op basis van de prijsontwikkeling te indexeren geen invloed kan hebben op de pensioenovereenkomst tussen haar en eisers. Er zou volgens gedaagde hooguit door eisers aanspraak kunnen worden gemaakt op indexatie van de pensioenaanspraken op basis van de loontrend. Indexatie moet immers plaatsvinden in lijn

met de pensioenovereenkomst.

Volgens eisers moet artikel 14 van het Pensioenreglement anders worden uitgelegd. Het gaat om een dynamische afspraak, waarbij Bpf Bouw bepaalt of er kan worden geïndexeerd en op welke wijze. Dat moet vervolgens door gedaagde worden gevolgd.

Bij de uitleg van de bepalingen uit de pensioenovereenkomst gaat het niet alleen om de bewoordingen daarvan, maar ook om welke zin partijen in de gegeven omstandigheden over en weer aan elkaars wilsuitingen mochten toekennen en wat zij redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten.

De kantonrechter volgt de uitleg van eisers. Zoals onder 5.2. is overwogen volgt uit de pensioenovereenkomst, artikel 14, een voorwaardelijk indexatieperspectief. Gedaagde heeft haar medewerkers, waaronder eisers in een brief van 12 december 2006 (productie 6 bij dagvaarding) medegedeeld dat de indexatie van het pensioen voorwaardelijk en o.a. afhankelijk van de middelen van het Bpf Bouw is. Ook heeft zij toen medegedeeld dat als er een indexatie door Bpf Bouw wordt toegekend, zij ervoor zorgt dat ook het pensioen bij Nationale Nederlanden wordt geïndexeerd. Met andere woorden: gedaagde heeft in deze brief laten weten dat als er bij Bpf Bouw wordt geïndexeerd zij ervoor zorgt dat ook het pensioen bij Nationale Nederlanden wordt geïndexeerd. In een brief van 20 september 2007 (productie 7 bij dagvaarding) meldt gedaagde aan haar medewerkers dat ten aanzien van pensioen niets wijzigt. Gedaagde heeft vervolgens ook steeds het pensioen bij Nationale Nederlanden geïndexeerd door vanaf 2010 koopsommen te betalen overeenkomstig de door Bpf Bouw bepaalde indexaties van de pensioenen. Toen Bpf Bouw in 2013 overging op indexatie op basis van de prijsindex in plaats van de loontrend heeft gedaagde dit zonder protest tegen deze gewijzigde basis gevolgd. Een dynamische afspraak, waarbij Bpf Bouw bepaalt of en hoe wordt geïndexeerd volgt ook uit de door CBSI-overeenkomst die gedaagde met Bpf Bouw heeft gesloten. Daarin is bepaald dat de indexaties die door Bpf Bouw worden bepaald moeten worden gevolgd. Dat gedaagde zich enkel heeft geconformeerd aan een indexatiebeleid op basis van de loontrend volgt dan ook niet uit de door gedaagde in 2006 en 2007 gevoerde correspondentie en de manier waarop zij de indexatie van de pensioenovereenkomst uitvoerde.

Voor zover gedaagde stelt dat er zwaarwegende bedrijfseconomische omstandigheden zijn op basis waarvan de onderneming heeft kunnen besluiten tot eenzijdige wijziging van de pensioenovereenkomst in die zin dat het indexeringsregeling niet langer geldt wordt zij hierin niet gevolgd.

De kantonrechter oordeelt als volgt. De indexering per 1 januari 2023 van 14,52% was, gelet op

de indexeringen van de jaren ervoor, uitzonderlijk hoog. Hierdoor werd gedaagde geconfronteerd met een aangekondigde hoge koopsom van circa € 725.000 om de indexatie mogelijk te maken. Het wegnemen van elk indexatieperspectief door de CBSI-overeenkomst op te zeggen is dan geen redelijk voorstel. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat eisers belang hebben bij indexatie juist omdat de inflatie hoog is geweest. Verder heeft gedaagde haar stelling dat de continuïteit van de onderneming in gevaar zou komen bij het uitvoeren van een indexatie van 14,52% gelet op het verweer van eisers en de daarbij overgelegde jaarrekeningen onvoldoende onderbouwd. Gedaagde is een gezonde onderneming. Ook neemt de kantonrechter mee dat voorgaande jaren en ook per 1 januari 2024 het indexeringspercentage steeds laag is geweest. Tot slot geldt dat indexaties zoals door gedaagde zijn berekend golden voor 43 deelnemers, terwijl op dit moment vast staat dat 39 deelnemers dit niet vragen. Eisers hoefde het niet langer gelden van de indexeringsregeling dan ook niet te accepteren en maken aanspraak op nakoming van artikel 14 van de pensioenovereenkomst.

Eisers vorderen deze nakoming van de pensioentoezegging in die zin dat gedaagde wordt veroordeeld tot affinanciering van de door Bpf Bouw per 1 januari 2023 gehanteerde indexatie van 14,52%.

Op grond van artikel 14 van de pensioenovereenkomst en de uitleg van deze bepaling dient gedaagde inderdaad per 1 januari 2023 te indexeren met 14,52%. Gedaagde heeft dit echter niet gedaan en heeft de CBSI-overeenkomst eenzijdig volledig beëindigd. Gedaagde heeft hierdoor de indexaties vanaf 1 januari 2023 eenzijdig op 0% gesteld. Zoals hiervoor al is geoordeeld was gedaagde hiertoe niet gerechtigd. De vordering van eisers tot nakoming is dan ook toewijsbaar.

De vordering om voor de toekomst de voor indexaties verschuldigde koopsommen correct aan de betreffende pensioenuitvoerder over te maken wordt afgewezen. Bpf Bouw heeft per 1 januari 2024 de pensioenen niet geïndexeerd. Onduidelijk is wanneer Bpf Bouw dit wel weer zal gaan doen. Gelet op deze onzekere factor wordt het niet toegewezen.

Eisers hebben een dwangsom gevorderd van € 5.000 per dag per eiser, voor elke dag dat gedaagde binnen één maand na betekening mocht nalaten tot, kort gezegd, affinanciering van de indexatie over te gaan.

Gedaagde heeft hiertegen verweer gevoerd. Volgens gedaagde komt de hoofdvordering neer op betaling van een geldsom. Ingevolge artikel 611a lid 1 Rv kan dan geen dwangsom worden opgelegd. Bovendien is de dwangsom disproportioneel hoog.

De gevorderde dwangsom wordt toegewezen tot een bedrag van € 500 per dag dat per eiser

niet aan het vonnis wordt voldaan, gemaximeerd tot € 5.000 per eiser. Artikel 611a lid 1 Rv staat er immers niet aan in de weg dat dwangsommen kunnen worden verbonden aan de veroordeling tot betaling van een geldsom aan een derde. Hier gaat het om betaling aan een derde.

Eisers vorderen wettelijke rente over, kort gezegd, de te laat toegekende indexaties. Deze vordering wordt afgewezen. Het gaat hier niet om een vordering tot betaling van een geldsom aan eisers en de mogelijke vertraging in de betaling daarvan, maar om een nakoming van een indexatieregeling uit de pensioenovereenkomst.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 24-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:9045

Zaaknummer: 10945039 CV EXPL 24-676

Rechters: Tilman-Knoester

Advocaten: R.A. Severijn en G.R. Derksen

Wetsartikelen: 19 PW; 7:613 BW; 611a Rv

RECHTSPRAAK

Werkgever valt onder werkingssfeer bouwfondsen en moet achterstallige premies betalen

Betaling van premies en bijdragen aan het pensioenfonds. Toerekening betalingen en aftrek betaalde bedragen.

De onderneming [naam vof] zendt mensen, materialen en machines op basis van uurtarieven uit aan opdrachtgevers (aannemers), die werkzaamheden in het openbare gebied uitvoeren.

Werkgevers die een onderneming in de bouwnijverheid uitoefenen, vallen onder de werkingssfeer van de Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor de Bouwnijverheid en de sociale fondsen. Op grond van de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 en het Pensioenreglement Bouwnijverheid moeten deze werkgevers premie betalen voor haar werknemers. De aangesloten werkgever moet volgens het Uitvoeringsreglement binnen veertien dagen na verzending van de premienota betalen, waarna rente verschuldigd wordt. Ook moet de werkgever volledige en juiste gegevens aanleveren, bij gebreke waarvan de werkgever in verzuim raakt.

De bouwfondsen hebben facturen aan gedaagde c.s. gezonden, die niet zijn betaald.

Gedaagde c.s. heeft ten eerste aangevoerd dat [naam vof] niet onder de werkingssfeer van de reglementen van de stichtingen valt. Gedaagde c.s. is geen werkgever in de bouwnijverheid. Zij neemt geen werk aan, maar zendt mensen, machines en materialen uit ten behoeve van werkzaamheden die door aannemers worden uitgevoerd. Aan de opdrachtgever wordt op regiebasis, aan de hand van weekbriefjes, gefactureerd, aldus gedaagde c.s..

De kantonrechter is van oordeel dat dit verweer niet slaagt. De omschrijving die gedaagde c.s. van haar werkzaamheden heeft gegeven sluit, anders dan zij meent, niet uit dat zij onder de werkingssfeer valt. De verplichtstelling tot deelneming in het bedrijfstakpensioenfonds voor de Bouwnijverheid¹ reikt namelijk verder dan enkel de klassieke/zuivere bouw- en infraondernemingen. Ook bedrijven die zijn gericht op dienstverlening aan derden op het gebied van bouw- en infrawerken vallen onder de werkingssfeer. En op grond van artikel 1 A lid 2 sub a onder 3 geldt de verplichting tot deelneming ook voor 'uitzendondernemingen die (...)

arbeidskrachten ter beschikking stellen (...) aan ondernemingen' zoals hiervoor bedoeld.

De beschrijving die gedaagde c.s. zelf van haar werkzaamheden heeft gegeven sluit, daargelaten de feitelijke juistheid ervan, uitstekend aan bij deze omschrijvingen. Hoe gedaagde c.s. haar diensten factureert, is niet relevant voor de vraag onder welk pensioenfonds zij valt. De stelling van gedaagde c.s. dat zij onder de werkingssfeer van het bedrijfstakpensioenfonds voor personeelsdiensten (StiPP) zou moeten vallen, kan haar niet baten, want zij heeft dat onvoldoende onderbouwd en daarnaast niet gesteld dat zij zich daarbij heeft aangesloten of proberen aan te sluiten, laat staan dat zij daar pensioenpremies aan heeft afgedragen.

Ook de eigen gedragingen van gedaagde c.s. geven aanleiding om ervan uit te gaan dat zij onder de werkingssfeer valt. Zij heeft zich immers zelf bij dit pensioenfonds aangemeld. Gedaagde c.s. heeft gesteld dat een medewerker van de accountant van gedaagde c.s. daar per vergissing toe is overgegaan. Ten eerste geldt daarvoor dat handelingen van een accountant die voor gedaagde c.s. optreedt voor rekening en risico van gedaagde c.s. komen. Daarnaast is gesteld noch gebleken dat gedaagde c.s., toen zij deze 'vergissing' bemerkte, geprobeerd heeft om deze recht te zetten. Zij heeft niet geprotesteerd, heeft zich niet afgemeld en heeft zich evenmin bij een ander fonds aangemeld. Onweersproken is dat gedaagde c.s. drie jaar lang facturen van de stichtingen heeft betaald. Pas in 2023 heeft gedaagde c.s. aangevoerd dat zij niet onder de werkingssfeer valt. Tot slot hebben de stichtingen aangegeven dat gedaagde c.s. onderzoek had kunnen laten doen naar de vraag of zij onder de werkingssfeer valt. Daar is zij ook expliciet op gewezen. Dat heeft gedaagde c.s. niet gedaan. Al met al heeft de kantonrechter onvoldoende aanknopingspunten om te oordelen dat gedaagde c.s. niet onder de werkingssfeer valt. Gedaagde c.s. moet dus premies betalen aan de stichtingen.

De kantonrechter is van oordeel dat gedaagde c.s. (de hoogte van) de vordering van de stichtingen onvoldoende heeft betwist. De verweren die gedaagde c.s. tegen de vordering inbrengt, zijn gebaseerd op verkeerde uitgangspunten. In productie 20, op basis waarvan gedaagde c.s. concludeert dat zij nog geld van de stichtingen krijgt, noemt gedaagde c.s. verschillende bedragen en factuurnummers die 'niet voorkomen in de dagvaarding'. Gedaagde c.s. haalt hierbij echter de factuurnummers van de stichtingen en de dossiernummers van [naam] door elkaar. Dit zijn dus geen facturen die 'dubbel' worden gevorderd of die zij al heeft betaald. De stelling van gedaagde c.s. dat zij al te veel aan de stichtingen heeft betaald, kan dan ook niet worden gevolgd.

Daarnaast hebben de stichtingen in de conclusie van antwoord in reconventie duidelijk toegelicht op welke manier en op welke vorderingen het betaalde bedrag van € 35.000 in mindering is gebracht. De betaling is eerst in mindering gebracht op oudere openstaande

facturen, waarna een bedrag van € 2.480,18 overbleef, dat op de onderhavige facturen in mindering is gebracht. Verder is tijdens deze procedure nog een bedrag van € 35.369,64 op de vordering in mindering gebracht, omdat gedaagde c.s. tijdens deze procedure nog zes werknemers die in 2023 al uit dienst zijn getreden bij de stichtingen heeft afgemeld, waarna de stichtingen de daarvoor in rekening gebrachte premies en bijdragen ten bedrage van € 35.369,64 hebben gecrediteerd.

Gedaagde c.s. heeft echter ook gesteld dat zij op 22 september 2023 een bedrag van € 2.500 aan [naam] heeft betaald. Gedaagde c.s. heeft daarvan een betalingsbewijs overgelegd. Het bedrag van € 2.500 is overgemaakt onder vermelding van hetzelfde dossiernummer als het bedrag van € 35.000. De stichtingen hebben niet weersproken dat zij dit bedrag hebben ontvangen. Het bedrag is niet in mindering gebracht op de vordering, althans dat hebben de stichtingen niet gesteld en is ook niet anderszins gebleken. De stichtingen hebben ook niet toegelicht dat het op een andere vordering in mindering is gebracht. Daarmee hebben de stichtingen onvoldoende weersproken dat dit bedrag ter voldoening van deze vordering is betaald. De kantonrechter zal dit bedrag dan ook in mindering brengen op het toe te wijzen bedrag.

Gelet op de uitleg van de stichtingen en [naam] heeft gedaagde c.s. de vordering van de stichtingen voor het overige onvoldoende weersproken en haar vordering in reconventie tot terugbetaling van het teveel betaalde onvoldoende onderbouwd. De vordering van de stichtingen tot betaling van de achterstallige factuurbedragen, minus het bedrag van € 2.500, is dus toewijsbaar.

Nu gedaagde c.s. de facturen van de stichtingen te laat heeft betaald en de stichtingen de vordering uit handen hebben gegeven aan [naam], moet gedaagde c.s. daarover rente en incassokosten betalen. De rente en incassokosten zullen worden berekend aan de hand van de hoofdsom die ten tijde van de dagvaarding openstond, namelijk (€ 40.346,01 – € 2.500 =) € 37.846,01. Het bedrag van € 35.369,64 is pas tijdens deze procedure gecrediteerd. Die omstandigheid komt voor rekening van gedaagde c.s., nu de zes werknemers in strijd met de verplichting om wijzigingen binnen bekwame tijd door te geven pas tijdens deze procedure zijn afgemeld. Gedaagde c.s. is dus ook over dat bedrag rente en incassokosten verschuldigd.

De wettelijke handelsrente, die de stichtingen primair vorderen, is niet van toepassing, nu de betalingsverplichting van gedaagde c.s. niet voortvloeit uit een handelsovereenkomst. De subsidiair gevorderde wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW is wel toewijsbaar. Nu de stichtingen het rentebedrag van € 6.223,96 aan de hand van de wettelijke handelsrente hebben berekend, zal de kantonrechter dat bedrag afwijzen en de (gewone) wettelijke rente toewijzen over de openstaande hoofdsom vanaf de dag waarop gedaagde c.s. in verzuim is geraakt met

de betaling van iedere factuur tot de dag van volledige betaling.

De stichtingen hebben voldoende gesteld en onderbouwd dat buitengerechtelijke incassowerkzaamheden hebben plaatsgevonden. De stichtingen en [naam] hebben gedaagde c.s. meerdere aanmaningen gestuurd. De buitengerechtelijke incassokosten zijn dus toewijsbaar, met dien verstande dat deze zullen worden gebaseerd op een bedrag van (€ 40.346,01 – € 2.500 =) € 37.846,01. Naar analogie met het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten is een bedrag van € 1.395,69 toewijsbaar.

De stichtingen hebben het resterende bedrag van € 2.480,18 en het gecrediteerde bedrag van € 35.369,64 eerst in mindering gebracht op de rente en kosten, en daarna op de achterstallige factuurbedragen. Daarmee resteert een hoofdsom van € 37.846,01 + € 1.395,69 = € 39.241,70 – € 2.480,18 – € 35.369,64 = € 1.391,88, te vermeerderen met de wettelijke rente over de achterstallige factuurbedragen vanaf de datum van opeisbaarheid tot de dag van volledige betaling.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:225

Zaaknummer: 11053032 \ CV EXPL 24-1554

Rechters: A.M. Koene

Advocaten: D.M. Boes en H. Vijn

Wetsartikelen: 6:119 BW; WBpf 2000

RECHTSPRAAK

Deskundigenbericht over hoogte aanspraken ouderdomspensioen en bijzonder partnerpensioen na echtscheiding

Wat is de hoogte van de aanspraken van de vrouw op ouderdoms- en (bijzonder) partnerpensioen na echtscheiding, en wat moet (geïndexeerd en geconverteerd) worden afgestort? Voor de beantwoording beveelt de rechtbank bij tussenvonnis een schriftelijk deskundigenbericht, met de vraagstelling. Daarnaast is in geschil of de vrouw onrechtmatig heeft gehandeld door in 2013 aan de verzekeringstussenpersoon te schrijven dat er geen interesse was in verlenging van de arbeidsongeschiktheidsverzekering van de man, die was voorgesteld vanwege de verhoging van de AOW-leeftijd naar 67 jaar. Die vraag beantwoordt de rechtbank ontkennend.

De man en de vrouw zijn gehuwd op 21 september 1996. Zij hebben huwelijkse voorwaarden gesloten. Eind augustus 2020 verliet de vrouw de echtelijke woning en stopte zij met haar administratieve werk voor de onderneming van de man. De vrouw diende op 23 december 2020 een verzoekschrift tot echtscheiding in. De echtscheiding is uitgesproken op 25 april 2022 en de beschikking is op 1 augustus 2022 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Artikel 14 van hun huwelijkse voorwaarden verklaart de Wet verevening pensioenrechten (hierna: WVP) bij scheiding van toepassing. De vrouw heeft tijdig aanspraak gemaakt op conversie, overeenkomstig artikel 14 lid 2 van de huwelijkse voorwaarden. De man trad op 1 januari 1991 in loondienst van de Orthopedie B.V. Op 10 maart 1996 werd hij directeur-groootaandeelhouder (hierna: dga) van de Orthopedie B.V.

De Beheer B.V. houdt 100 procent van de aandelen in de Orthopedie B.V. De aandelen in de Beheer B.V. worden voor 49,7 procent gehouden door de vader van de man, de heer [persoon

A], en voor 21,3 procent door de moeder van de man, mevrouw [persoon B]. Voor 29 procent worden zij gehouden door de Pensioen B.V. De man houdt 100 procent van de aandelen in de Pensioen B.V.

De man heeft als dga in eigen beheer pensioenrechten opgebouwd. De man heeft hiertoe een pensioenovereenkomst gesloten met de Orthopedie B.V.

In de Pensioenovereenkomst 2014 staat verder onder meer dat de ex-echtgenoot bij echtscheiding recht heeft op pensioenverevening, zijnde uitbetaling van de helft van het tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen, en op een zodanige premievrije aanspraak van partnerpensioen als op het tijdstip van scheiding de deelneming aan de pensioenregeling zou zijn geëindigd anders dan door overlijden of het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd door de man. Ook staat erin dat de ex-echtgenoot bij echtscheiding recht heeft op conversie, als de pensioenuitvoerder daarmee instemt. De Pensioenuitvoerder is de Pensioen B.V.

De Pensioenovereenkomst 2014 is gewijzigd middels een Addendum pensioenbrief (hierna: het Addendum 2015). De wijzigingen hebben te maken met wettelijke wijzigingen per 1 januari 2015 in onder meer de pensioendatum en het opbouwpercentage. De man en de vrouw hebben het Addendum 2015 ondertekend.

Op grond van gewijzigde fiscale wetgeving rond pensioen voor dga's is opbouw in de Pensioen B.V. (verplicht) beëindigd per 30 juni 2017, middels de 'Overeenkomst tot beëindiging deelname pensioenregeling' (hierna: de Beëindigingsovereenkomst 2017) en het goedkeuringsbesluit van de algemene vergadering van aandeelhouders.

De man en de vrouw hebben tijdens het huwelijk ieder ook pensioenrechten opgebouwd bij het Bedrijfstakpensioenfonds voor de Detailhandel. Daarover hebben partijen een regeling getroffen tijdens de mondelinge behandeling op 25 april 2024. De inhoud hiervan is neergelegd in een proces-verbaal en luidt: *'Partijen (waarmee bedoeld is de man en de vrouw) komen overeen dat over en weer wordt afgezien van verevening en conversie, en van het bijzonder partnerpensioen, bij (nu beide partijen daar pensioen hebben opgebouwd) het Bedrijfstakpensioenfonds voor de Detailhandel (BPF- Detailhandel), en dat dit proces-verbaal, dat door de man en de vrouw is ondertekend, zal worden toegestuurd aan BPF- Detailhandel, door beide partijen.'*

Tussen partijen is – samengevat – allereerst in geschil wat de hoogte is van de aanspraken op ouderdoms- en (bijzonder) partnerpensioen waarop de vrouw recht heeft na de echtscheiding, en welke bedragen kunnen en moeten worden afgestort, al dan niet geïndexeerd en geconverteerd. De pensioenrechten opgebouwd bij het

Bedrijfstakpensioenfondsen voor de Detailhandel worden buiten beschouwing gelaten omdat partijen daaromtrent een regeling hebben getroffen (vgl. 3.13) en de desbetreffende vordering van de vrouw onder punt 10 is ingetrokken.

Ten tweede is tussen partijen in geschil – in reconventie – de schadevergoeding die de man vordert omdat de vrouw onrechtmatig jegens de man zou hebben gehandeld door in oktober 2013 mee te delen aan de tussenpersoon dat er geen interesse was in verlenging van de arbeidsongeschiktheidsverzekering van de man.

De rechtbank overweegt ten aanzien van de arbeidsongeschiktheidsverzekering als volgt. Gelet op de als vaststaand vermelde omstandigheden (en vooral de wenselijkheid op dat moment om op de kosten te besparen en de gedachte dat de man sowieso eerder zou stoppen met werken), is de rechtbank van oordeel dat zelfs als de vrouw de brief van de Amersfoortse niet uitdrukkelijk aan de orde heeft gesteld bij de man en zij zonder met hem te overleggen (en zonder dat de man uit zichzelf met haar had overlegd) heeft geopteerd tot niet-verlengen, daarmee nog niet is gezegd dat zij onrechtmatig heeft gehandeld jegens de man. De vrouw heeft dan de vraag van de tussenpersoon om hem vóór 1 december 2013 te berichten, kennelijk, gelet op de mailwisseling met de tussenpersoon, beantwoord na zo goed mogelijk afwegen van voor- en nadelen van verlenging. Dat zij daarbij een niet te verdedigen keus heeft gemaakt, of nadeel heeft willen toebrengen aan de man, of opzettelijk de man op het verkeerde been heeft gezet en hem ten onrechte in de waan heeft gelaten dat hij een WAO-gat-verzekering had, is gesteld noch gebleken. [naam man] c.s. voeren wel aan dat de vrouw opzettelijk heeft gehandeld, maar laten in het midden waarop de opzet van de vrouw dan gericht was. [naam man] c.s. hebben zodoende niet met feiten en omstandigheden onderbouwd dat de vrouw door terug te mailen dat er geen interesse was in verlenging, in strijd handelde met hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt. De vordering is daarom niet toewijsbaar.

Ten tijde van de mondelinge behandeling is de zaak voor wat betreft de kwestie van de pensioenrechten in conventie en reconventie in overleg met partijen verwezen naar de rol. Partijen konden een akte nemen met een voorstel voor een deskundige en vragen aan de deskundige. Beide partijen hebben van die mogelijkheid gebruik gemaakt.

De rechtbank beveelt een schriftelijk deskundigenbericht ter beantwoording van de volgende vragen:

1. Wilt u de omvang van het recht van de vrouw op (periodieke) uitbetaling van ouderdomspensioen en van het bijzonder partnerpensioen, en/of het door conversie te verkrijgen pensioen vaststellen, zulks naar de toestand en op het tijdstip van de

echtscheiding?

2. Is er sprake van backservices die nog voldaan moeten worden gezien de eindloonregeling in de Pensioenovereenkomst 2014? Wilt u de hoogte daarvan berekenen? Wilt u bij het berekenen van de aanspraak onder 1 rekening houden met deze eventuele backservices?

3. Beschikt de Pensioen B.V. over voldoende middelen om te voldoen aan deze aanspraken van de vrouw berekend naar de commerciële waarde van die aanspraak op het tijdstip van de afstorting door de Pensioen B.V.?

4. Zo niet, hoe komt dit? Zijn er aanwijzingen dat dit (mede) te wijten is aan onzorgvuldig (financieel) beheer van de man? Zijn er aanwijzingen dat het anderszins aan de man is toe te rekenen dat een tekort is ontstaan of een tekort is opgelopen?

5. Zo die aanwijzingen er zijn: kunt u aangeven wat bij (wel) zorgvuldig (financieel) beheer/ een niet aan de man toe te rekenen (nader) tekort de mogelijkheid zou zijn geweest tot afstorting, in bedragen?

6. Wat zijn op dit moment de mogelijkheden tot afstorting vanuit de Pensioen B.V., in bedragen, rekening houdend met de liquiditeit en solvabiliteit, en waarbij de pensioenrechten – gezien de post-relatieve solidariteit – evenredig over de ex-echtgenoten verdeeld worden (naar rato van de aanspraken van de man en de vrouw)?

7. Is er vanuit de Pensioen B.V. ruimte voor het indexeren van de pensioenaanspraken met twee procent of een ander (lager) percentage, rekening houdend met de hiervoor genoemde uitgangspunten?

8. Is de man in staat (aanvullend) de benodigde financiële middelen aan de Pensioen B.V. ter beschikking te stellen om aan de afstortingsverplichting te voldoen en tot welk bedrag?

9. Zijn de Beheer B.V. en/ of de Orthodontie B.V. in staat (aanvullend) de benodigde financiële middelen aan de Pensioen B.V. ter beschikking te stellen om aan de afstortingsverplichting aan de vrouw te voldoen en tot welk bedrag, waarbij: a. de bedrijfsvoering van deze andere vennootschappen qua continuïteit niet in gevaar komt, rekening houdend met de liquiditeit en solvabiliteit? en b. de pensioenrechten – gezien de post-relatieve solidariteit – evenredig over de ex-echtgenoten verdeeld worden (naar rato van de aanspraken van de man en de vrouw)?

10. Wilt u bij het voorgaande rekening houden met conversie?

11. Wilt u bij het voorgaande rekening houden met de commerciële waarde van de aanspraak

op het tijdstip van de afstorting?

12. Hebt u verder nog op- of aanmerkingen die voor de beoordeling van deze zaak van belang zijn?

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:551

Zaaknummer: C/10/661453 / HA ZA 23-573

Rechters: M. de Geus

Advocaten: H.M.J. van den Hurk en C.N.M. Schep

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen compensatie voor verschil tussen pensioenniveau Zwitserleven en uitkering ABP

Appellant is van 1 januari 2006 tot 1 juli 2021 in dienst geweest bij Interval, een dochteronderneming van HU. Appellant vindt dat hij in strijd met wat is afgesproken te weinig pensioen heeft opgebouwd. Hij vindt dat Interval en/of HU hem moet compenseren voor de verschillen die zijn ontstaan en/of zullen ontstaan tussen de pensioenuitkering uit de pensioenregeling bij Zwitserleven en de uitkering die hij ontvangen zou hebben bij deelneming in de pensioenregeling van ABP. Het hof legt de afspraak van de pensioenovereenkomst uit en wijst in navolging van de rechtbank zijn vorderingen af.

Appellant is vanaf 1999 of 2000 in dienst bij Hogeschool Diedenoort. In 2002 treedt hij in dienst bij FMPloyment, onderdeel van Diedenoort. Als werknemer van FMPloyment neemt appellant geen deel aan de pensioenregeling bij het ABP. Diedenoort fuseert met HU. Appellant wordt per 1 januari 2006 benoemd als statutair [functie] van Interval. De arbeidsovereenkomst wordt op 6 september 2006 ondertekend. Daarin staat ten aanzien van het pensioen in artikel 6 onder meer opgenomen: 'Voor de [functie] geldt een pensioenregeling conform de aan de [functie] uit te reiken pensioenbrief, een en ander afhankelijk van aanvaarding door de betreffende verzekeringsmaatschappij.' In een conceptarbeidsovereenkomst van 4 augustus 2006 die voorafgaand tussen partijen is uitgewisseld heeft appellant bij deze bepaling (door verwijzing naar een opmerking bij een eerder artikel) als opmerking geschreven dat hij advies wil of dit minimaal in lijn is met de Cao HBO.

Op 15 februari 2011 wordt op verzoek van de aandeelhouders van Interval, met als aanleiding 'de nadrukkelijke verplichting om gelijkheid in beloningsvorm te creëren tussen de Stichting HU en haar vennootschappelijke relatie met Interval Services B.V.' een addendum ondertekend, waarin de eerder geldende bonusregeling van appellant wordt vervangen door een structurele eindejaarsuitkering conform de regelingen in de Cao HBO. Er staat dat de wijziging 'strikt en alleen' hierop betrekking heeft.

Appellant schakelt pensioenadviseur [naam2] in om een collectieve pensioenvoorziening voor de medewerkers van Interval uit te werken (naast appellant zelf is bij Interval één andere medewerker in dienst). In een brief van 28 september 2012 stuurt [naam2] een door Zwitserleven uitgebracht pensioenvoorstel 'op verzoek van appellant' aan HU. Daarin staat onder meer: *'De pensioentoezegging is conform de bepaling in de arbeidsovereenkomst, waarin wordt verwezen naar een middelloonregeling. De pensioenaanspraken die zijn opgebouwd vóór 1 januari 2012 zijn meegenomen en worden door een eenmalige koopsom afgefinancierd. Zover mogelijk is getracht aansluiting te vinden bij de pensioenregeling van het ABP.'*

De stafdienst P&O van HU bericht over de offerte van Zwitserleven: *'De regeling zoals door Zwitserleven aangeboden voor medewerkers van Interval Services is op hoofdlijnen vergelijkbaar met de regeling van het ABP, maar wijkt af t.a.v. rendementsdeling op basis waarvan het ouderdomspensioen hoger kan uitvallen (dit is niet zeker).'*

In mei 2021 besluit HU Interval te liquideren. De arbeidsovereenkomst tussen appellant en Interval wordt per 1 juli 2021 beëindigd. Appellant treedt aansluitend in dienst bij HU. Vanaf deze datum is appellant deelnemer bij het ABP. In verband met deze indiensttreding heeft HU in een brief van 6 mei 2021 aan appellant bevestigd dat *'de jaren (anciënniteit) die je vanaf 1 juli 2002 hebt opgebouwd (...) meetellen bij eventuele aanspraken binnen [HU].'*

Appellant stelt dat aan hem bij de indiensttreding bij Interval is toegezegd dat voor hem (minimaal) de arbeidsvoorwaarden zouden gelden die de Cao HBO voorschrijft, waaronder (in elk geval) de aanspraken op pensioen. Zijn vordering strekt ertoe het door hem geleden nadeel in de pensioenopbouw in de voor hem bij Zwitserleven afgesloten pensioenregeling ten opzichte van de regeling bij ABP te compenseren.

Partijen verschillen in essentie niet van mening over wat er rond de indiensttreding van appellant bij Interval over het pensioen is afgesproken. Appellant stelt dat door zowel [naam1] als de toenmalig directeur Stafdienst P&O mevrouw [naam3] is toegezegd dat zijn arbeidsvoorwaarden minimaal in lijn met de Cao HBO zouden zijn. Interval c.s. betwist dat niet, zodat het hof hiervan uitgaat. Interval c.s. erkent ook dat deze toezegging inhoudt dat de pensioenregeling van appellant minimaal in lijn zou zijn met het ABP-pensioen. Partijen zijn het er niet over eens hoe deze afspraak moet worden uitgelegd.

De door appellant gestelde toezegging komt erop neer dat hij stelt dat aan hem door Interval is gegarandeerd dat hij een pensioenopbouw en -uitkering krijgt die (ten minste) gelijk is aan het ABP-pensioen waaraan hij zou hebben deelgenomen als hij in dienst getreden was bij HU. Het hof oordeelt dat er geen aanknopingspunten zijn om een dergelijke verstrekkende pensioentoezegging aan te nemen. Daarvoor zijn de volgende omstandigheden van belang.

Voorafgaand aan de fusie van Diedenoort met HU was appellant geen deelnemer in het ABP. Hij was toen in dienst bij een dochteronderneming van Diedenoort, FMployment. In het kader van de fusie is voor appellant een passende functie gezocht. Appellant heeft het aanbod gekregen om [functie] bij Interval te worden en heeft dit aanbod aanvaard. Daarbij is ervoor gekozen om appellant bij Interval in dienst te laten treden. Appellant stelt weliswaar dat dat eenzijdig door HU is bepaald en dat hij daarbij geen vrije keuze had, maar uit de onder 3.4 genoemde e-mailwisseling blijkt dat het ging om een voorkeur van HU en dat de andere optie (indiensttreding bij HU) ook bespreekbaar was. Het hof heeft appellant op de zitting gevraagd of, als hij destijds een stellige voorkeur had voor indiensttreding bij HU (zoals hij nu stelt), ook naar de mogelijkheden daarvan heeft gevraagd. Appellant heeft daarop geantwoord dat het heel lastig was om contact te krijgen met de verantwoordelijken bij HU, dat het, als hij wel contact had, steeds ging om de inhoud van het werk, en dat hij dat daarom niet heeft besproken. Hij heeft dus niet geprobeerd om, als hij dat inderdaad liever anders wilde, indiensttreding bij HU in plaats van bij Interval te bepleiten. Zijn relaas komt erop neer dat (ook door hemzelf) niet verder is onderzocht of besproken waar hij in dienst zou treden. Daarmee heeft appellant zijn stelling dat hij daarin geen keuze had onvoldoende onderbouwd. Het hof houdt er bij dit oordeel ook rekening mee dat appellant een functie aanvaardde op directeursniveau en dat de indiensttreding bij Interval voor hem ook voordelen bood (bonusregeling, auto van de zaak), waarvan niet is gebleken dat hij die ook zou hebben gehad bij indiensttreding bij HU.

Doordat hij niet bij HU maar bij Interval in dienst trad, was de Cao HBO niet rechtstreeks van toepassing. Dat was appellant destijds bekend. Appellant] stelt dat het hem niet duidelijk was dat hij geen deelnemer in het ABP kon worden, maar dat laat zich moeilijk rijmen met artikel 6 van de (concept)arbeidsovereenkomst waarmee hij akkoord is gegaan. Daarin staat met zoveel woorden dat een pensioenregeling zal gelden conform een uit te reiken pensioenbrief, afhankelijk van aanvaarding door de betreffende verzekeringsmaatschappij. Ook als appellant weinig van pensioenen wist, zoals hij stelt, moet uit die formulering toch duidelijk zijn dat er geen ABP-pensioen zou gelden. Zijn opmerking bij artikel 6 bij de conceptarbeidsovereenkomst (door verwijzing naar een eerdere opmerking) dat hij advies wilde of dit minimaal in lijn was met de Cao HBO valt anders ook niet te plaatsen. Als hij ABP-deelnemer zou (kunnen) worden zou deze opmerking bij de pensioenbepaling inhoudsloos zijn. Appellant is dus door ondertekening van de arbeidsovereenkomst akkoord gegaan met een pensioenregeling conform een uit te reiken pensioenbrief, waarvan hij mocht verwachten dat deze minimaal in lijn was met de ABP-regeling.

Ook de handelwijze van appellant nadien wijst er niet op dat hij dacht dat de ABP-regeling voor hem zou gelden zoals hij nu stelt. Vast staat namelijk dat er geruime tijd geen uitvoering

is gegeven aan de pensioenafspraken van artikel 6 van de arbeidsovereenkomst totdat appellant dit zelf in 2012 heeft opgepakt. Hij heeft toen pensioenadviseur [naam2] ingeschakeld. Dat zou niet nodig zijn als hij gewoon deelnemer in het ABP kon worden. De stelling van appellant in de memorie van grieven dat [naam2] eerst onderzocht zou hebben of appellant aan het ABP kon deelnemen heeft hij tijdens de zitting bij het hof ook niet kunnen onderbouwen, omdat hij zich dit niet meer kon herinneren. De brief van [naam2] van 28 september 2012 en bijbehorend voorstel geven voor zo'n onderzoek evenmin een aanknopingspunt.

Uit de aanbiedingsbrief van de Zwitserleven pensioenregeling aan HU (3.8) blijkt dat [naam2] een offerte heeft uitgewerkt voor een collectieve pensioenvoorziening waarbij zoveel mogelijk aansluiting is gezocht bij de ABP-regeling. Die brief refereert aan artikel 6 van de arbeidsovereenkomst van appellant en is daar een uitwerking van. De woorden dat zoveel mogelijk aansluiting wordt gezocht bij de ABP-regeling duiden niet op een aan het ABP identieke regeling, zoals appellant stelt. Hij licht ook niet toe waarom hij dat mocht verwachten. Appellant verwijst in dit verband naar de toezeggingen van [naam1] en [naam3], maar hij stelt niet dat deze hem een ABP-resultaat hebben gegarandeerd, omdat die toezeggingen volgens hem inhielden een pensioenregeling minimaal in lijn met de ABP-regeling. Hierna heeft appellant kennis genomen van de notitie van P&O, waarin staat dat er verschillen zijn tussen de ABP-regeling en de Zwitserleven pensioenregeling, maar dat de laatstgenoemde regeling *'in hoofdlijnen vergelijkbaar is'* met de ABP-regeling, met dien verstande dat er sprake is van een rendementsverdelingsregeling waardoor de uitkering onder het Zwitserlevenpensioen hoger kan uitvallen, zonder dat dit zeker is. Ook hier geldt dat uit deze notitie niet kan worden afgeleid dat sprake is van een identieke regeling of een regeling die tenminste het ABP-resultaat garandeert. Het addendum uit 2011 waarop appellant zich nog beroept maakt de uitleg van de pensioenafspraken niet anders. Daarin staat immers uitdrukkelijk dat het *'strikt en alleen'* gaat om de bonusregeling. Weliswaar staat in het addendum in de overwegingen vooraf dat het wijzigingsvoorstel is gebaseerd op de *'nadrukkelijke verplichting om gelijkheid in beloningsvormen te creëren'* tussen HU en Interval (conform de CAO HBO), maar appellant heeft niet voldoende toegelicht hoe dit leidt tot een uitleg van de pensioenafspraken zoals hij die ziet. Appellant stelt ook niet dat er bij het overeenkomen van het addendum is gesproken over het pensioen. Dit betekent dat een verderstrekkende bedoeling uit het addendum niet worden afgeleid.

Appellant stelt subsidiair dat Interval als formeel werkgever, althans HU als feitelijk werkgever, niet heeft gehandeld zoals een goed werkgever behoort te doen (artikel 7:611 BW) dan wel meer subsidiair dat sprake is van een onrechtmatige daad van HU. De kantonrechter heeft de vorderingen op deze grondslagen afgewezen en daartegen zijn door appellant geen (voldoende kenbare) grieven opgeworpen. Het hof komt daarom aan beoordeling van die

grondslagen niet toe. Ten overvloede wordt overwogen dat de grondslagen grotendeels zijn gebaseerd op hetzelfde feitencomplex dat hiervoor is behandeld. Gezien het oordeel van het hof daarover zouden de vorderingen op deze grondslagen ook in hoger beroep zijn afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:7621

Zaaknummer: 200.337.713

Rechters: A.E.F. Hillen, W.F. Boele en G.A. Diebels

Advocaten: M.H. van Daal en W. Wille

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitleg vergoedingssystematiek in overeenkomst van opdracht tussen TKP en bedrijfstakpensioenfonds Detailhandel

Uitleg vergoedingssystematiek in overeenkomst van opdracht tussen pensioenuitvoeringsbedrijf TKP en bedrijfstakpensioenfonds Detailhandel. Het hof bekrachtigt de uitspraak van de rechtbank en beslist dat TKP de vergoeding over 2019 en 2020 maar met 5% en niet met 10% mocht verhogen zodat de vordering van TKP niet toewijsbaar is.

Bedrijfstakpensioenfonds voor de Detailhandel (Bpf) besteedt de (administratieve) werkzaamheden met betrekking tot de uitvoering van zijn pensioenregeling in de periode van 2015 tot en met 2020 uit aan TKP. De vergoedingssystematiek die partijen in dat kader overeenkomen is nader uitgewerkt in een bijlage bij de uitbestedingsovereenkomst die partijen in 2014 met elkaar sluiten. Het komt erop neer dat Bpf een (in hoofdzaak) vaste vergoeding verschuldigd is aan TKP, de hoogte waarvan aan bijstelling onderhevig is, afhankelijk van het aantal deelnemers in Bpf.

Bpf zegt de uitbestedingsovereenkomst per 1 januari 2021 op. In het kader van de financiële afwikkeling stuurt TKP nog twee facturen aan Bpf: een eindafrekening 2019 voor een bedrag van € 1.059.555,86 (incl. btw) en een eindafrekening 2020 voor een bedrag van € 1.904.370,60 (incl. btw).

De bedragen die TKP in rekening brengt, omvatten een verhoging van 10% van de vergoeding, omdat het aantal deelnemers volgens TKP met meer dan 20% is toegenomen. Bpf betwist dat. Zij heeft ten aanzien van deze beide facturen een bedrag van € 986.451,29 voldaan, zijnde het onbetwiste deel van de facturen. Daarmee resteert nog een bedrag van € 1.977.475,17.

Waar het hier om draait, is de vraag of TKP op basis van het aanpassingsmechanisme het recht heeft om de vaste vergoeding die Bpf over 2019 en 2020 aan haar verschuldigd is met 10% te verhogen. Volgens TKP is dat het geval, omdat het aanpassingsmechanisme zo moet worden

uitgelegd dat onder de categorie ‘actieve deelnemers’ als vermeld in het aanpassingsmechanisme ook arbeidsongeschikte deelnemers moeten worden begrepen. Deze categorie omvat dus niet alleen de werkende maar ook de arbeidsongeschikte actieve werknemers, aldus TKP. Het hof volgt TKP daar niet in.

Los van de vraag hoe de termen en getallen, die in het aanpassingsmechanisme zijn gebruikt, moeten en door partijen mochten worden geïnterpreteerd, heeft naar het oordeel van het hof te gelden dat partijen in ieder geval over en weer mochten verwachten dat bij de vraag of het recht op verhoging van de vergoeding wordt ‘getriggerd’, appels met appels worden vergeleken. Daarmee bedoelt het hof dat het aantal ‘actieve deelnemers’ op beide voor de vergelijking relevante peildata – te weten (i) het referentieaantal genoemd in de bijlage van 2014 dan wel 2017, en (ii) op de referentiedatum (31 december van het betreffende jaar) – vastgesteld moet worden óf wel aan de hand van het aantal werkende en arbeidsongeschikte actieve deelnemers samen, óf wel aan de hand van alleen het aantal werkende actieve deelnemers. Dat TKP in de eindfacturen die zij jaarlijks aan Bpf stuurde steeds een vergelijking heeft gemaakt tussen enerzijds het aantal werkende én arbeidsongeschikte actieve deelnemers en anderzijds het getal van 250.000, welk getal zoals hierna (r.o. 3.11) overwogen geacht moet worden niet ook de arbeidsongeschikte deelnemers te omvatten, kan niet de conclusie dragen dat Bpf alsnog heeft ingestemd met een afwijkende vergelijkingsmethode dan wel dat het aantal van 250.000 geacht moet worden ook het aantal arbeidsongeschikte deelnemers te omvatten. Bpf heeft totdat het de eindfactuur over 2019 ontving weliswaar niet tegen deze vergelijkingswijze geageerd. Maar uit de tekst die TKP in de facturen heeft opgenomen blijkt niet dat het getal dat zij heeft opgenomen de optelsom is van werkende én arbeidsongeschikte actieve deelnemers, zodat dit niet in één oogopslag duidelijk was voor Bpf. En tot de eindfactuur over 2019 was de conclusie steeds dat er geen verhoging verschuldigd was, zodat er voor Bpf ook geen aanleiding was om deze cijfers nader te bestuderen en daartegen te ageren.

Niet ter discussie staat dat de deelnemersaantallen in 2019 en 2020, waar TKP haar recht tot verhoging van de vergoeding op baseert, de optelsom zijn van de aantallen werkende én arbeidsongeschikte actieve deelnemers. Dat betekent dus dat waar TKP in de vergelijking voor wat betreft de eindwaarde uitgaat van zowel werkende als arbeidsongeschikte actieve deelnemers, dat ook moet gelden voor de beginwaarde. Maar dat is voor wat betreft de aantallen die in de bijlage uit 2014 zijn opgenomen niet het geval. Die aantallen zijn gebaseerd op cijfers uit het jaarverslag van Bpf over 2012 (namelijk tabel 13.1 – Meerjarenoverzicht). In die tabel zijn drie categorieën deelnemers opgenomen, te weten ‘deelnemers’, ‘gewezen deelnemers’ en ‘gepensioneerden’. Het aantal van 933.242 dat wordt genoemd in bijlage 2 bij de overeenkomst van 2014 is de exacte optelsom van de actieve (238.564), de gewezen (618.134) en de gepensioneerde (76.544) deelnemers. De arbeidsongeschikte deelnemers

(6.162) maakten daarvan getalsmatig geen deel uit. Ook als het zo is dat TKP destijds niet beschikte over eigen deelnemerscijfers maar het moest doen met gegevens uit het jaarverslag, staat hiermee vast dat het aantal van 238.564 'actieve deelnemers' dat als 'referentiegetal' is opgenomen in het aanpassingsmechanisme niet de 6.162 arbeidsongeschikte deelnemers omvat. Dat TKP de bedoeling heeft gehad om in het aanpassingsmechanisme alle deelnemers mee te nemen en zij ervanuit is gegaan dat het aantal 'deelnemers' van 238.564 in tabel 13.1 ook arbeidsongeschikte deelnemers omvatte, kan zo zijn.

Maar dat kan er niet toe leiden dat in de vergelijking het aantal van 238.564 'actieve deelnemers' als het relevante referentiegetal wordt gehanteerd, maar tegelijkertijd geacht wordt zowel de werkende als de arbeidsongeschikte actieve deelnemers te omvatten.

Er zijn ook onvoldoende aanknopingspunten om aan te kunnen nemen dat partijen bij de wijziging in 2017, toen het aantal 'actieve deelnemers' is opgehoogd naar 250.000, zowel het aantal werkende als het aantal arbeidsongeschikte actieve deelnemers hebben meegenomen. De aanleiding voor deze aanpassing was dat door de voorgenomen aansluiting van Bedrijfstakpensioenfondsen Schoenmakerij en Bedrijfstakpensioenfondsen Textiel bij Bpf het aantal 'actieve deelnemers' zodanig zou kunnen toenemen dat de grens van 10% zou worden overschreden. Om het in dit vroege stadium van de samenwerking niet al te laten komen tot een tariefverhoging, hebben partijen toen onderhandeld over ophoging van het in het aanpassingsmechanisme opgenomen referentieaantal voor 'actieve Deelnemers'. Tijdens de mondelinge behandeling bij het hof hebben partijen desgevraagd verklaard dat er in die onderhandelingen in het geheel niet is gesproken over de vraag of in dit nieuw op te nemen referentiegetal ook arbeidsongeschikte deelnemers geacht zouden worden te zijn opgenomen. Het aantal van 250.000 was volgens beide partijen niet gebaseerd op concrete cijfers (waar TKP op dat moment wel over moet hebben beschikt aangezien zij op dat moment al twee jaar de uitvoering van de regeling verzorgde) maar veel meer een commercieel besluit. Als het standpunt van TKP wordt gevolgd dat het aantal van 250.000 deelnemers ook de arbeidsongeschikte deelnemers omvat, bedroeg de ruimte die met de wijziging werd gecreëerd voor inkomende deelnemers van Bedrijfstakpensioenfondsen Schoenmakerij en Bedrijfstakpensioenfondsen Textiel slechts zo'n 5.000 deelnemers (uitgaande van de cijfers over 2012, toen er 244.726 werkende en arbeidsongeschikte actieve deelnemers waren (238.564 + 6.162), welk aantal in 2017 naar alle waarschijnlijkheid al hoger lag).

De conclusie dat de aantallen 'actieve deelnemers' die in het aanpassingsmechanisme van zowel 2014 als 2017 zijn opgenomen niet ook de arbeidsongeschikte deelnemers omvatten, staat aan toewijzing van de vordering van TKP in de weg. Als in de vergelijking alleen wordt uitgegaan van de aantallen werkende actieve deelnemers, wordt de tweede overschrijding met 10% immers niet gehaald. Daarvoor zou het aantal werkende actieve deelnemers namelijk

zelfstandig meer dan 300.000 (250.000 + 25.000 + 25.000) moeten bedragen. Vaststaat dat dat niet het geval is.

TKP brengt hier tegenin dat een uitleg waarbij in het aanpassingsmechanisme geen rekening wordt gehouden met arbeidsongeschikte deelnemers niet in lijn is met wat partijen daarmee voor ogen hadden en wat zij in dat kader redelijkerwijs over en weer mochten verwachten. Zij voert daartoe onder meer aan dat er in dat geval te veel gewicht wordt toegekend aan het opgenomen aantal van 238.564 en onvoldoende aan het gebruik van het woord 'actieve'. In de wettelijke systematiek worden onder actieve deelnemers namelijk ook de arbeidsongeschikte deelnemers verstaan. Verder benadrukt TKP dat de bedoeling van het vergoedingsmechanisme is dat als TKP in materiële zin meer of juist minder werkzaamheden voor Bpf zou gaan verrichten (vast te stellen aan de hand van deelnemersaantallen), de overeengekomen vaste vergoeding naar boven respectievelijk beneden zou worden bijgesteld. Voor arbeidsongeschikte deelnemers moeten net als voor werkende actieve deelnemers werkzaamheden worden verricht, zodat het volgens TKP niet in de rede ligt dat partijen arbeidsongeschikte deelnemers buiten beschouwing zouden laten bij het vaststellen van de relevante aantallen.

Zij wijst er in dat kader ook op dat een dergelijke uitleg er in feite op neer komt dat zij niet betaald krijgt voor het werk dat zij voor arbeidsongeschikte deelnemers verricht. In een extreem geval kan deze uitleg er zelfs toe leiden dat TKP überhaupt geen recht meer heeft op een vaste vergoeding, namelijk wanneer alle werkende deelnemers ineens arbeidsongeschikt zouden worden, aldus TKP.

Los van de vraag of deze argumenten valide zijn, gaat TKP hiermee naar het oordeel van het hof voorbij aan het hiervoor beschreven uitgangspunt dat de vergelijking die in het kader van het aanpassingsmechanisme moet worden gemaakt, moet worden gebaseerd op aantallen die uitgaan van dezelfde grondslag. Naar het oordeel van het hof blijft staan dat partijen dat in ieder geval over en weer redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten, ook als zij zich beiden niet hebben gerealiseerd dat de aantallen die ze in 2014 en 2017 hebben opgenomen niet het aantal arbeidsongeschikte deelnemers omvatte en/of zij geen bewuste keuze hebben gemaakt om de arbeidsongeschikte deelnemers buiten de vergelijking te houden. Dit betekent dat voor zover TKP wordt gevolgd in haar betoog dat het de bedoeling is geweest om het aantal arbeidsongeschikte actieve deelnemers in de vergelijking mee te nemen, het aantal van 250.000 niet als referentieaantal kan dienen. Hiervoor is namelijk overwogen dat niet kan worden aangenomen dat dat aantal ook de arbeidsongeschikte actieve deelnemers omvat. Om het een 'eerlijke' vergelijking te maken, zou het aantal van 250.000 deelnemers dus verhoogd moeten worden met het aantal arbeidsongeschikte actieve deelnemers ten tijde van de aanpassing in 2017. TKP heeft echter niet onderbouwd van welk aantal arbeidsongeschikte

deelnemers dan uit moet worden gegaan. Zij heeft ook overigens niet concreet gemaakt dat – als de vergelijking op deze basis gemaakt zou worden – het actieve deelnemersaantal (dus werkende en arbeidsongeschikte deelnemers) op de relevante peildatum voor het vaststellen van de vergoeding over 2019 én over 2020 met 20% gestegen was ten opzichte van het aantal van 250.000, vermeerderd met het aantal arbeidsongeschikte deelnemers. De vordering van TKP is daarmee ook via deze weg niet toewijsbaar.

Het voorgaande betekent dat de vordering van TKP linksom of rechtsom niet toewijsbaar is. Het hof gaat daarbij voorbij aan de bewijsaanbiedingen van TKP omdat geen feiten of omstandigheden zijn gesteld of gebleken die tot een ander oordeel zouden leiden als ze zouden worden bewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:7957

Zaaknummer: 200.336.789

Rechters: D.W.J.M. Kemperink, J.U.M. van der Werff en T.J. Zuiderman

Advocaten: F.M.A. 't Hart en D.A. van der Kooij

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

CRvB oordeelt dat invaliditeitspercentage militair arbeidsongeschiktheidspensioen juist is vastgesteld

Geschil over de hoogte van het militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Het invaliditeitspercentage is per 12 juli 2021 (peildatum) vastgesteld op 49,17% (afgerond naar 50%). De klachten van appellant worden gewaardeerd bij de (sub)rubrieken aan de hand van het PTSS-protocol. Een beoordeling volgens het MUPS/LOK3-protocol is dan niet aan de orde. Er is voldoende zorgvuldig medisch onderzoek geweest. De Raad oordeelt dat in het geval van appellant het invaliditeitspercentage per 12 juli 2021 juist is vastgesteld op 49,17% (afgerond naar 50%).

Appellant ontving laatstelijk een militair invaliditeitspensioen berekend naar een mate van invaliditeit van 47,92% (afgerond naar 50%). Appellant ontvangt dit pensioen vanwege psychische klachten die zijn veroorzaakt door een PTSS¹ waarvoor de staatssecretaris een oorzakelijk dienstverband met de uitoefening van de militaire dienst heeft aanvaard.

Op 12 juli 2021 (peildatum) heeft appellant verzocht om toekenning van een hoger militair invaliditeitspensioen vanwege toegenomen klachten en beperkingen.

Met een besluit van 21 juli 2022 heeft de staatssecretaris na een geneeskundig onderzoek de mate van invaliditeit van appellant met ingang van 12 juli 2020 nader bepaald op 49,17% (afgerond naar 50%). Het hiertegen gemaakte bezwaar is met een besluit van 18 januari 2023 (bestreden besluit) ongegrond verklaard. De staatssecretaris heeft daarbij verwezen naar het advies van de bezwaarverzekeringarts, die concludeert dat er geen aanleiding is om de beperkingen die in overwegende mate voortkomen uit de PTSS bij te stellen.

De rechtbank heeft het beroep van appellant ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten. De rechtbank is van oordeel dat het verzekeringsgeneeskundig onderzoek dat appellant heeft ondergaan zorgvuldig tot stand is gekomen. De toegekende

scores bij de (sub)rubrieken zijn naar het oordeel van de rechtbank in voldoende mate te herleiden tot de daaraan voorafgaande beschouwingen en zijn deugdelijk onderbouwd. Het door appelland overgelegde overzicht, dat niet specifiek betrekking heeft op de peildatum en neerkomt op een door hem ingevulde beoordelingslijst, maakt niet dat de onderbouwing van de scores op de door de verzekeringsarts ingevulde beoordelingslijst tekortschiet. Het bepalen van de mate van invaliditeit aan de hand van de beoordelingslijst dient te gebeuren door een deskundig arts. De scores op de door appelland ingevulde beoordelingslijst zijn niet medisch onderbouwd, aldus de rechtbank.

Appelland is het met de uitspraak van de rechtbank niet eens. Hij stelt dat hij beperkter is dan door de verzekeringsartsen is aangenomen. Gelet op zowel de lichamelijke als psychische klachten en beperkingen, die met elkaar verband houden, had er een hogere mate van invaliditeit moeten worden toegekend. De ervaren klachten en beperkingen beïnvloeden de kwaliteit van leven ernstig nadelig en maken dat hij functioneert op een lager niveau dan valide leeftijdsgenoten, aldus appelland.

De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. Appelland heeft in hoger beroep geen andere argumenten ingebracht dan in beroep. De rechtbank heeft de beroepsgronden besproken en gemotiveerd waarom er naar haar oordeel geen reden is om te twijfelen aan het geneeskundig onderzoek en de vastgestelde scores. De Raad onderschrijft het oordeel en de overwegingen van de rechtbank en neemt die over. Appelland heeft in dit hoger beroep zijn standpunt niet onderbouwd met medische gegevens. Ook heeft hij in zijn hoger beroepschrift niet toegelicht op welke punten en om welke redenen hij van mening is dat de conclusies van de rechtbank geen stand kunnen houden. Daarmee zijn er onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de mate van invaliditeit niet op juiste wijze is vastgesteld.

In aanvulling op 4.2 overweegt de Raad het volgende. Niet in geschil is dat er zich tijdens de dienst, meer in het bijzonder de uitzending naar Bosnië, geen lichamelijke trauma heeft voorgedaan dat zou hebben kunnen leiden tot de huidige lichamelijke klachten. Er is medisch geen aanwijsbare *aandoening* gevonden voor de lichamelijke klachten; deze worden daarom omschreven als psychosomatisch (SOLK2). De klachten worden geacht deel uit te maken van de PTSS en worden daarom gewaardeerd bij de (sub)rubrieken aan de hand van het PTSS-protocol. Een beoordeling volgens het MUPS/LOK3-protocol is dan niet aan de orde. De Raad ziet geen aanknopingspunten op grond waarvan moet worden geoordeeld dat het onderzoek van de verzekeringsartsen De Meij en Bhaggoe onzorgvuldig of onvolledig is geweest of dat de verzekeringsartsen tot hogere scores van de beperkingen hadden moeten komen. De door appelland vermelde scores, nog daargelaten dat die niet door een arts zijn ingevuld of onderbouwd, stroken niet met de beschrijving van zijn functioneren in het dagelijks leven. Die scores zouden meebrengen dat bij appelland sprake is van hulpbehoefendheid of

afhankelijkheid van derden in strikte zin en dat is niet het geval.

Wat appellant in het geding heeft gebracht vanuit de herbeoordeling die tijdens dit hoger beroep (2024) plaatsvindt kan hem niet baten, omdat vooralsnog niet kan worden geconstateerd dat de gepresenteerde klachten en beperkingen in die mate ook al speelden op de in deze procedure geldende peildatum.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2025:103

Zaaknummer: 24/284 MPW

Rechters: H. Lagas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vrijstelling wegens eigen pensioenvoorziening geldt voor bestaande en toekomstige werknemers

Door wijzigingen van bedrijfsactiviteiten valt de onderneming onder de verplichting om deel te nemen aan het bedrijfstakpensioen Vervoer. De onderneming had al een eigen pensioenvoorziening en vraagt om een vrijstelling van deze verplichting. Bpf Vervoer had deze vrijstelling niet mogen geven met de beperking dat deze alleen geldt voor werknemers die al langer dan 6 maanden in dienst zijn. Deze beperking komt daarom te vervallen. De vrijstelling geldt zowel voor de al in dienst zijnde werknemers als de toekomstige werknemers.

Chainges had in 2019 al een eigen pensioenregeling getroffen. Daarom heeft zij Bpf Vervoer verzocht om haar op grond van artikel 2 aanhef en onder b van het Vrijstellings- en boetebesluit Wet Bpf 2000 (Vrijstellingsbesluit) vrijstelling te verlenen van de verplichte deelneming in Bpf Vervoer.

Bpf Vervoer heeft met het besluit van 20 april 2021 de vrijstelling uitsluitend verleend voor de werknemers die al op 1 maart 2020 bij Chainges in dienst waren, wat feitelijk een vrijstelling voor één werknemer betekent. Volgens Bpf Vervoer is de vrijstelling op grond van artikel 2 van het Vrijstellingsbesluit namelijk alleen mogelijk voor de werknemers die ten minste zes maanden voor het moment van de verplichtstelling al in dienst waren en deelnamen in de al getroffen pensioenregeling. Met het besluit van 12 augustus 2021 (het bestreden besluit), waartegen het beroep bij de rechtbank was gericht, heeft Bpf Vervoer dat besluit gehandhaafd.

Chainges meent dat Bpf Vervoer de verleende vrijstelling ten onrechte beperkt tot de werknemers die op 1 maart 2020 bij haar in dienst waren.

Daarmee gaat het ook in hoger beroep om de uitleg van artikel 2 van het Vrijstellingsbesluit. Dit artikel verplicht Bpf Vervoer op verzoek van een werkgever voor alle of een deel van diens werknemers, met ingang van de dag dat de verplichtstelling in werking treedt respectievelijk

als gevolg van gewijzigde bedrijfsactiviteiten op hem en zijn werknemers van toepassing wordt, vrijstelling te verlenen, indien: (a) die werknemers van die werkgever al deelnemen in een pensioenregeling die ten minste zes maanden voor het moment van indiening van de in behandeling genomen aanvraag tot verplichtstelling, van kracht was; of (b) indien de werkgever voor die werknemers al een pensioenvoorziening heeft getroffen die al ten minste zes maanden voor het moment dat de verplichtstelling op hem en zijn werknemers van toepassing wordt, van kracht was.

De rechtbank heeft het beroep van Chainges gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en de beperking dat deze vrijstelling uitsluitend geldt voor de werknemers die reeds op 1 maart 2020 bij Chainges in dienst waren, laten vervallen. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2, aanhef en onder b, van het Vrijstellingsbesluit geen enkel aanknopingspunt biedt voor de uitleg die Bpf Vervoer aan dit artikel geeft en dat moet worden aangenomen dat de op grond van dit artikel te verlenen vrijstelling voor zowel in dienst zijnde werknemers als voor toekomstige werknemers geldt.

Het College kan zich vinden in de overwegingen 3.2 tot en met 3.7 van de rechtbank. De rechtbank heeft een juiste uitleg gegeven aan artikel 2 van het Vrijstellingsbesluit. Het stond haar, anders dan Bpf Vervoer betoogt, vrij om hierbij de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling te betrekken, nu de tekst van dat artikel ruimte biedt voor uiteenlopende uitleg.

Aan haar wetsuitleg heeft de rechtbank ook de juiste gevolgen verbonden door de beperking dat de vrijstelling alleen geldt voor de werknemers die op 1 maart 2020 bij Chainges in dienst waren, te laten vervallen.

Het hoger beroep slaagt dus niet en het College zal de aangevallen uitspraak bevestigen.

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:CBB:2025:23

Zaaknummer: 23/1461

Rechters: R.C. Stam , A. Venekamp en A.J.C. de Moor-van Vugt

Advocaten: E. Lutjens en S.H. Kuiper

Wetsartikelen: 2 aanhef en onder b Vrijstellingsbesluit

RECHTSPRAAK

Vrijstelling wegens eigen pensioenvoorziening geldt voor bestaande en toekomstige werknemers

Door wijzigingen van bedrijfsactiviteiten valt de onderneming onder de verplichting om deel te nemen aan het bedrijfstakpensioenfonds Vervoer. De onderneming had al een eigen pensioenvoorziening en vraagt om een vrijstelling van deze verplichting. Bpf Vervoer had deze vrijstelling niet mogen geven met de beperking dat deze alleen geldt voor werknemers die al langer dan zes maanden in dienst zijn. Deze beperking komt daarom te vervallen. De vrijstelling geldt zowel voor de al in dienst zijnde werknemers als de toekomstige werknemers.

Nedcargo had in 2014 al een eigen pensioenregeling getroffen. Daarom heeft zij Bpf Vervoer verzocht om haar op grond van artikel 2 aanhef en onder b van het Vrijstellings- en boetebesluit Wet Bpf 2000 (Vrijstellingsbesluit) vrijstelling te verlenen van de verplichte deelneming in Bpf Vervoer.

Bpf Vervoer heeft met het besluit van 31 januari 2022 de vrijstelling uitsluitend verleend voor de werknemers die reeds op 1 september 2020 bij Nedcargo in dienst waren. Volgens Bpf Vervoer is de vrijstelling op grond van artikel 2 van het Vrijstellingsbesluit namelijk alleen mogelijk voor de werknemers die ten minste zes maanden voor het moment van de verplichtstelling al in dienst waren en deelnamen in de al getroffen pensioenregeling. Met het besluit van 20 juni 2022 (het bestreden besluit), waartegen het beroep bij de rechtbank was gericht, heeft Bpf Vervoer dat besluit gehandhaafd.

Nedcargo meent dat Bpf Vervoer de verleende vrijstelling ten onrechte beperkt tot de werknemers die op 1 september 2020 bij haar in dienst waren.

Daarmee gaat het ook in hoger beroep om de uitleg van artikel 2 van het Vrijstellingsbesluit. Dat artikel verplicht Bpf Vervoer op verzoek van een werkgever voor alle of een deel van diens werknemers, met ingang van de dag dat de verplichtstelling in werking treedt respectievelijk

als gevolg van gewijzigde bedrijfsactiviteiten op hem en zijn werknemers van toepassing wordt, vrijstelling te verlenen, indien: (a) die werknemers van die werkgever al deelnemen in een pensioenregeling die ten minste zes maanden voor het moment van indiening van de in behandeling genomen aanvraag tot verplichtstelling, van kracht was; of (b) indien de werkgever voor die werknemers al een pensioenvoorziening heeft getroffen die al ten minste zes maanden voor het moment dat de verplichtstelling op hem en zijn werknemers van toepassing wordt, van kracht was.

De rechtbank heeft het beroep van Nedcargo gegrond verklaard, het in beroep bestreden besluit vernietigd en de beperking dat deze vrijstelling uitsluitend geldt voor de werknemers die reeds op 1 september 2020 bij Nedcargo in dienst waren, laten vervallen. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2 aanhef en onder b van het Vrijstellingsbesluit geen enkel aanknopingspunt biedt voor de uitleg die Bpf Vervoer aan dit artikel geeft en dat moet worden aangenomen dat de op grond van dit artikel te verlenen vrijstelling voor zowel in dienst zijnde werknemers als voor toekomstige werknemers geldt.

Het College kan zich vinden in de overwegingen 3.2 tot en met 3.7 van de rechtbank. De rechtbank heeft een juiste uitleg gegeven aan artikel 2 van het Vrijstellingsbesluit. Het stond haar, anders dan Bpf Vervoer betoogt, vrij om hierbij de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling te betrekken, nu de tekst van dat artikel ruimte biedt voor uiteenlopende uitleg.

Aan haar wetsuitleg heeft de rechtbank ook de juiste gevolgen verbonden door de verleende vrijstelling te ontdoen van de beperking dat deze alleen geldt voor de werknemers die op 1 september 2020 bij Nedcargo in dienst waren.

Het hoger beroep slaagt dus niet en het College zal de aangevallen uitspraak bevestigen.

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:CBB:2025:24

Zaaknummer: 23/1462

Rechters: R.C. Stam , A. Venekamp en A.J.C. de Moor-van Vugt

Advocaten: E. Lutjens en J. Bouter

Wetsartikelen: 2 aanhef en onder b Vrijstellingsbesluit